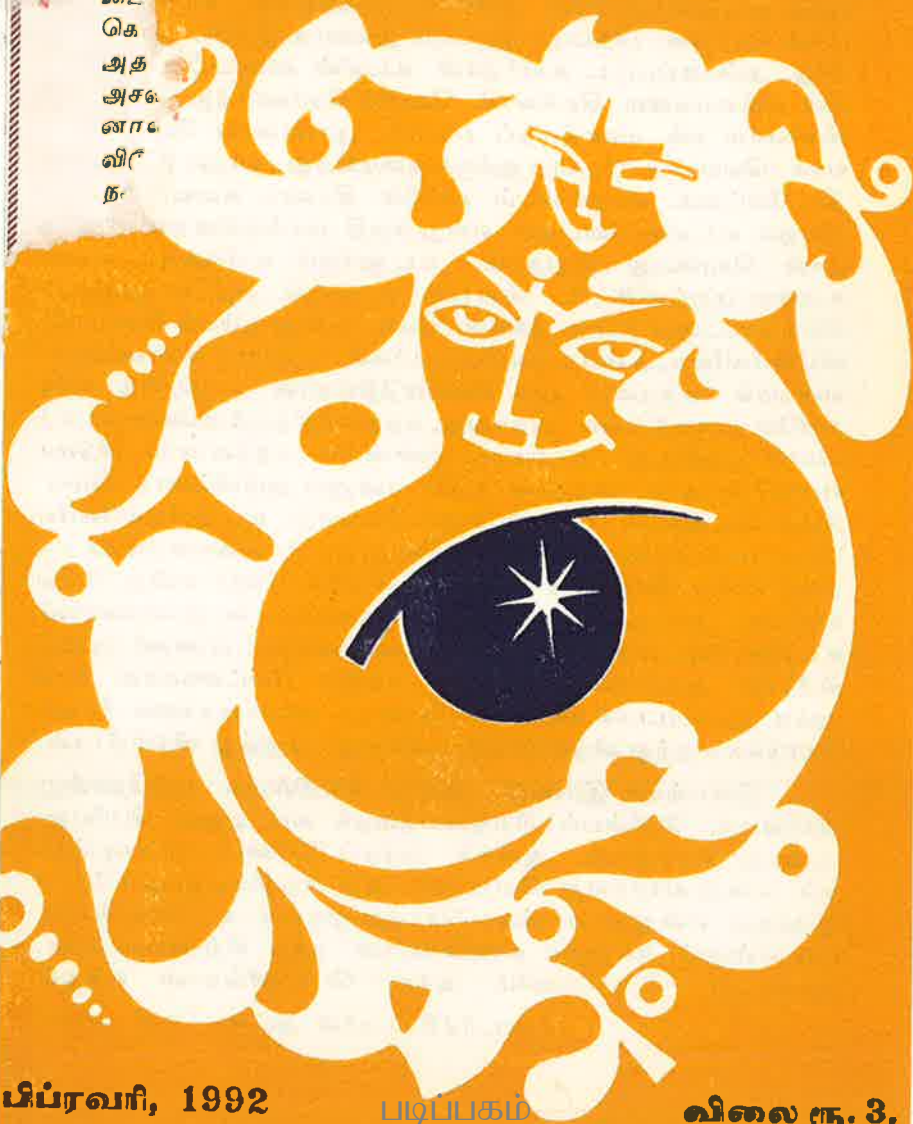

ஹேதாசரண்

வி. கிருஷ்ணன்
'மர
டை
கெ
அத
அசு
னா
வி
ந

ரில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

வி.
கிரு
'மர
டை
கெ
அத
அசு
னா
வி
ந

காதல் இன்பம்

காதல் உணர்வோடு யார் பேசினாலும் அந்தக் கணத்தில் அவர்கள் இளைஞர்களாகத்தான் ஆகி விடுகிறார்கள்.

காதல் என்றென்றும் மாறாத இளமையுள்ளது என்பது தான் இதன் கருத்து. நீங்களே நினைத்துப்பாருங்கள். பாலியம், வாலிபம், முதுமை போன்ற பருவங்களெல்லாம் உண்மையில் இந்த உடலுக்குத்தானே தவிர உயிருக்கல்லவே. உயிர் சத்தியமான பொருள். பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத நித்திய இளமையானது. அப்படிப்பட்ட உயிர்தான் உடலின் வாலிபப் பருவத்தில் தன் வல்மைகளை யெல்லாம் வெளிக் கொணர்ந்து, புலன்களிலெல்லாம் தன் மணத்தைப் பரப்பி, பூரணமான பேராண்மையாக வெளிப்பட்டு, காதலுக்குக் குழைகிறது. காதல் உயிரின் சத்திய வேட்கை. காதலின்பம் உயிரின் திரண்ட கவை. காதலை வெறும் உடலின் வேட்கை என்று கருதி மயங்குகின்றவர்களுக்கு நான் சொல்வது இதுதான். உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள உறவை மறந்துவிட்டு, பொய்யே வடிவாகி, அழிவே முடிவாகி நிற்கும் உடலை என்று நீங்கள் 'மெய்' என்று நம்பத் தொடங்கி விட்டீர்களோ, அன்றே தவறிவிட்டீர்கள். 'சந்தனம் கொண்டுவா' என்றால் சந்தனம் ஒரு கிண்ணத்தில்தான் வருகிறதே தவிர தனியே வருவதில்லை. அதாவது, சந்தனத்திற்குக் கிண்ணம் பாத்திரமாகி வருகிறது. அதற்காக, கிண்ணமே சந்தனமாகி விடுமா என்ன? அதே போலத்தான் உயிர் என்னும் அழிவில்லாத 'மெய்' இந்த உடலையே பாத்திரமாகக் கொண்டு, உடலுக்குள்ளேயே 'மெய்'யாகி நிற்கிறது. இதை மறந்துவிட்டு, கிண்ணத்தைச் சந்தனம் என்று சொல்வது போல், உடலையே 'மெய்' என்று சொல்கிறீர்கள். உயிருக்கே உரிய வேட்கையையும் வாழ்க்கையையும் உடலின் வேட்கையென்றும் வாழ்க்கையென்றும் எண்ணி மயங்குகிறீர்கள். அதனாலேயே உயிரின் சத்திய வேட்கையான காதலுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய மரியாதைகளை நீங்கள் கொடுக்க மறந்து விடுகிறீர்கள்; அல்லது மறுத்து விடுகிறீர்கள்.

இன்பங்கள் இரண்டு. ஒன்று சிற்றின்பம். மற்றொன்று பேரின்பம். பேரின்பம் சிற்றின்பத்தைக் காட்டிலும் பெரியது; பரந்தது; உயர்ந்தது. ஆனால், அந்தப் பேரின்பம் எப்படியிருக்கும் என்று யாராவது கேட்டால் அது சிற்றின்பத்தைப் போல் இருக்கும் என்றுதான் விடை சொல்ல முடியும். காரணம் பேரின்பம் என்னும் அசலுக்கு உண்மையான நகல் சிற்றின்பம்தான். இரண்டின் பெயர்களமே அந்தப் பொருளில்தான் வந்துள்ள (தொடர்ச்சி —பின் அட்டை உள் பக்கம்)

கவிதாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய
மாத இதழ்
பிப்ரவரி, 1992

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில்
வெளி வருகிறது

தனி இதழ் விலை ரூ.3.
ஆண்டுச் சந்தா ரூ.36.
சந்தாவை M.O. செய்க.

படைப்பில் உயிர்ப்பும் பார்வையிலும் தெளிவும் உள்ள எல்லா வகை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

திறனாய்வுக்குப் புதிய நூல்கள் மட்டுமே ஏற்கப்படுகின்றன.

இதழை 580, T.H.Road, சென்னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண். ஆல்வெல்பிரஸ், 31, T.K.S. நகர் சென்னை-19 இல் அச்சிடுபவர்: திருமதி கவிதாசரண்.

படைப்பாளர்களே தங்கள் படைப்புகளுக்குப் பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

வெளியிடுவதற்கு ஏற்கப்பட்ட வற்றைத் திருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை யுண்டு.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும் தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்,
சென்னை-600019.

இதழ் பற்றிய உங்களின் மதிப்பீடுகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் இதழின் தளத்தை விசாலப்படுத்தும். இதழுக்கான உங்களின் சந்தாவும் நட்பும் இதழின் நலத்தைச் செழுமைப்படுத்தும்.

படைப்பாளர்கள்:

கவிதாசரண், இராம. கண்ணப்பன் என்.ஆர். தாசன்
நெல்லை. சு.முத்து ஜீவன்
சுப்பரபாரதிமணியன் முத்து
வடுகு துறனி அமுத
பாரதி நெஞ்சத்தரசு
மேலும்.....

“மனச் சுகமை சிந்தனைக் கனமாகாது. படைப்பாளன தன்னைக் காற்றைப் போல இலேசாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அவன் படைப்பு காற்றடித்த பலூன் போல வண்ண ஒவியமாய்ப் பளிச்சிடும் கல்லைப் போல் அவன சனத்து விட்டால், படைப்பு காற்றுப் போன பலூன் போல வெறுமையில் ஒடுங்கிவிடும்”

கவிதாசரண்

www.padiappalam.com
 ○ அந்தக் காலத்தில் நடந்த கண்ணதாசன்" இதழுக்குப் பேரக் குழந்தை போல் இருக்கிறது "கவிதாசரண்." வளர்க; வாழ்க.

கி. ராஜநாராயணன்

இலக்கியப் பெருந்தகை கி. ரா. அவர்களுக்கு, உங்கள் வாழ்த்துக்கு நன்றி. இதழுக்குச் செறிவூட்டவும் வளம் சேர்க்கவும் உங்கள் கவனிப்பில் கவிதாசரண் இருக்க வேண்டுகிறேன்.

நட்டபுடன்,

கவிதாசரண்

○ கவிதாசரண் கிடைத்தது. தரமான இலக்கியமும் கனமான விஷயங்களும் தாங்கி வெகு கச்சிதமாக வெளிவந்துள்ளது.

தொடர்ந்து அனுப்பி வையுங்கள்.

சந்தா தொகையும் செலுத்திப் பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

இத்துடன் இணைத்துள்ள 'கவிஞர் வினா விடைகள்'— கவிஞர்களின் கவிதைக்கு அப்பால் ஒரு அறிவுப் பரிமாணங் காட்டும, விளக்கும் ஒரு கட்டுரை.

கவிதாசரண் இதழுக்கென.

அன்பன்,

நெல்லை சு.முத்து

(கட்டுரையை இந்த இதழில் வெளியிடுவதில் மகிழ்கிறோம்.)

நரசம் டபசும்
 சொசைர்தள்

வார்த்தை
 நோத்திகள்

○ கவிதாசரண் ஜனவரி, 92 இதழ் படித்து மகிழ்ந்தேன். கண்ணதாசன் இதழ் வந்து கொண்டிருந்த போது, தத்துவ, கலாச்சார பண்பாட்டினை அவரின் படைப்புகளிலும் பிற எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளிலும் செழுமையாகத் தாங்கி வந்தன. அவர் மறைவுக்குப் பின் தேக்க நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. அவ் வெற்றிடத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் கவிதாசரண் இதழ் அவரின் குரலாய், மறு ஒலிப்பாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒலிக்க வந்திருப்பது வரவேற்புக்குரியதும் பாராட்டுக்குரியதுமாகும்.

ந.க. துறைவன்

வேலூர்

○ கவிதாசரண் தொடர்ந்து கிடைக்கிறது. அச்சமைப்பும், பிளாக்குகளும், வர்ணமும், அதனாலான செலவும் சற்று மிகையோ என்று எண்ண வைக்கிறது. கண்ணதாசனை நினைவு படுத்தும் அமைப்பு.

இவ் விதழில் மூன்று சிறுகதைகளும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. கவிதைகளின் தேர்விலும் பிரசுரத்திலும் சற்று அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளலாம். வர்ணமயம் மட்டும் தரத்தைக் கொண்டு வந்துவிடாது என்பதை மனதில் கொண்டால் நன்றாக இருக்கும்.

தொடர்ந்து நடத்துவது மூலம் நல்ல படைப்புகளை கொண்டுவர உதவும். நல்ல படைப்புகளையும் எதிர்பார்க்க வைக்கிறது.

கதைகவிதை மட்டுமின்றி வெவ்வேறான கலாச்சார நடவடிக்கைகள் பற்றின விஷயங்களும் இன்னும் பலம் சேர்க்கும்.

சிறுகதை யொன்றை தங்கள் பரிசீலனைக்காய் இணைத்துள்ளேன். பரிசீலிக்கவும். அன்புடன்,

சுப்ர பாரதி மணியன்

செகந்திராபாத்

அன்பு மிக்க நண்பருக்கு,

உங்கள் யோசனைகளைச் செயல்படுத்த விரைந்து முயல்கிறோம். நன்றி. உங்கள் கதை கவிதையாக இருக்கிறது. இந்த இதழிலேயே வெளியிடுவதில் மகிழ்கிறோம்.

உங்கள் கடிதத்தின் சில வாக்கியங்கள் இதனை மேலும் எழுதத் தூண்டுகின்றன. வர்ணம் உங்களுக்குத் தள்ளுபடியான விஷயமாகக் கொள்ள மாட்டோம். சொற்சிக்கனம் கடிதத்தின் தொனியைச் சற்றுச் சிடுசிடுப்பாக்கி விட்டதோ? குழந்தை அழகாயிருக்கிறது; அள்ளிக்கொள்ளலாம் போல, தொட்டுச் சுவைக்கலாம் போல. 'இந்த அழகு வீணுக்குத்தான்' என்பதாகவும் ஒரு பார்வை இருக்கக் கூடுமோ! மனச்சிடுக்குகளை மென்மைப்படுத்தும் எதுவும் மனிதனை மேன்மைப்படுத்தும், இல்லையா? முடிந்தவரை அழகாய்க் கொண்டும் எங்கள் முயற்சியை அங்கீகரித்து, அதற்கு மேல் எமக்கேற்படும் சிரமத்திற்காகவும் செலவுக்காகவும் வருத்தம் கொண்டால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!

அது போகட்டும் இது என்ன, "வர்ணம் மட்டும் தரத்தைக் கொண்டு வருது விடாது என்பதை மனதில் கொண்டால் நலமாயிருக்கும்."? எது உங்களை இப்படி எழுத வைத்தது? இது என்ன யூகம்? எங்கள் எதிர்காலச் செயல்பாடுகளை ஊடுருவிப் பார்க்கும் அதிமானுடப் பார்வை பெற்றவரா நீங்கள்? விழிக் குருடு ஜனிக்கும் கனவுப் பார்வையா இது?

இதழுக்குப் பன்முக வீச்சினைக் கொடுப்பதற்கான முறையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளோம். மற்றபடி, "நல்ல இலக்கியங்களுக்காகப் பசித்திருக்கிறோம்," என்பதை ஏதோ ஓர் அரசியல் கோஷம் போலவே சொல்லப் பழகிவிட்ட அறிவுஜீவிகளுக்கிடையே இது வரையிலான எம் செயல்பாடுகள் அர்த்தம் தேடவே அமைந்துள்ளன. இல்லாமலா நீங்கள் உங்கள் படைப்பை அனுப்ப விரும்பினீர்கள்! அனுப்பியமைக்காக நாங்கள் மகிழ்கிறோம்; பாராட்டுகிறோம்.

சொற் சிக்கனம் என்ற பெயரில் பாராட்டத் தெரிந்த ஒரு நல்ல உள்ளம் மோசமான தொனிகளைப் பிரசவிக்கக் கூடாது.

கவிதாசரண்

உயிர்ப் பூ

ஆசிரியர் பக்கம்

சித்திரம் தீட்டும் தூரிகையே திரைச்
சீலையைக் கிழித்திட லாமா!
பத்திரம் தேடும் மாணிடனே, புதை
படுகுழி தான்மறை விடமா!

ஆறிலும் சாவு; நூறிலும் சாவே;
ஆணவம் பேசிட லாமா!
நாறிடும் பூவும் வாடிடக் கண்டும்
'நான்' என்று குதித்திடலாமா!

மந்தையில் கூடும் மாடுகள் போலே
மனிதர்கள் வாழ்ந்தென்ன லாபம்!
சிந்தையை மூடி நிந்தனை தேடிச்
சாவதற் கேள்இந்தக் கோபம்!

ஞாலத்தை ஆளப் பிறந்தவன் போலே
மாதாட்டி ஆர்ப்பரிசு கின்றாய்.
காலத்தை வெல்லும் வகைதெரி யாமல்
காலனைத் துணைக்கழைக்கின்றாய்.

பூட்டிய வீட்டின் சாவியை வீசிப்
போட்டபின் நுழைவதெவ் வாசல்!
ஏட்டையும் தேடிப் பாட்டையும் தேடி
எழுத்தினை மறந்தென்ன பூசல்!

நாவினில் ஓசை, பூவினில் வாசம்,
நாற்றினில் ராசிவைத் தானின்
கோவிலில் ஆடும் வேசையர் போலே
கூழ்முட்டை யாகிட லாமா!

நறுமணம் சூடி, இறைவனைத் தேடி,
சரண்புக வேண்டிய ஜீவன்
வறுமையைச் சூடி, சிறுமையில் ஆடி,
வெறுமையில் ஒடுங்கிட லாமா!

என்னைத்தமிழ் அன்னைபெற்றாள்
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

கவசரசரண

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

மலர் ஒன்று

பிப்ரவரி, 1992

இதழ் நான்கு

உணர்வு

திரியில் நடனம் புரியும் சுடரை
விழித்துப் பார்க்கிறேன்—அது
வருகின் றதடம் போகின் றஇடம்
குறித்து நினைக்கிறேன்—அந்தத்
திரியைப் போலக் கருகிப் புதையும்
உடலில் வாழ்கிறேன்—எனில்
திரிக்கும் எனக்கும் இறைவன் படைத்த
உறவை உணர்கிறேன்.

பனியில் நனையும் மலரின் மணத்தை
நுகர்ந்து சிலிர்க்கிறேன்—கடும்
பகலில் வாடி உதிரும் சருகை
மிதித்து நடக்கிறேன்—தனிக்
கனவில் இனிமை வளர்த்து மகிழும்
மனத்தைப் பிரிக்கிறேன்—இனி
கூடனுக் கழுதுப் பயனில்லை எனும்
முடிவை எடுக்கிறேன்.

ஓசை செவியில் நுழைந்து பொருளை
உதிர்க்கக் கேட்கிறேன்—மன
ஓடம் பயணம் தொடங்கிக் காற்றில்
நடுங்கக் காண்கிறேன்—வளர்
ஆசைக் கயிற்றை அறுத்துப் பறக்கும்
ஆவல் வளர்க்கிறேன்—என்னில்
அடக்கம் எழுந்து தொடக்கம் எழுதும்
அழகைச் சுவைக்கிறேன்.

கண்ணில் சிரிக்கும் பார்வை தொடரும்
பாதை நடக்கிறேன்—அணுக்
கருவில் தொடரும் புதிய உறவின்
மயக்கம் தெளிகிறேன்—உயர்
விண்ணில் ஒளிரும் இரவுப் பூக்கள்
எண்ணிச் சலிக்கிறேன்—திசை
வெளுக்கும் போது துடைத்துப் போகும்
கதிரை அழைக்கிறேன்.

நிலத்தில் சருகும் மாதில் தளிரும்
படைப்பில் வைத்தவன்—எந்தன்
மரண வரத்தை ஜனனத் தவத்தின்
மகுட மாக்கினான்—உடல்
நலத்தில் பிணிகள் விரதம் காக்கும்
நயத்தை வியந்ததால்—எந்தன்
நாவின் பாவக் கண்க்கை முடிக்க
மெளனம் காக்கிறேன்.

இராம. கண்ணப்பன்

'சுகல போக சம்பத்து' என்பதற்கு ஒப்பாக கவியரசர் கண்ணதாசனுக்கு அனைத்தும் வாய்த்திருந்தன.

ஈரம், இரக்கம், அன்பு, அரவணைப்பு, பாசம், நேசம், பரிபக்குவம், மன்னிக்கும் தன்மை அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்ற ஓர் முழுமையான மனிதக் கவிஞன் கண்ணதாசன்.

சென்னையில் அவர் வாழ்ந்த இல்லத்தை 'கவிதாலயம்' என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆம்; இறைவன் உறையும் ஆலயத்திற்குப் பின்னாலோ, முன்னாலோ, அடுத்தோ நந்தவனம் அமைந்திருக்கும். அதேபோல் கவியரசர் வாழ்ந்த 'விசாலாட்சி இல்லம்' எனும் கவிதாலயத்தின் முன்புமூர் அழகிய நந்தவனம் - 'நடேசன் பூங்கா' என்ற பெயரில் அமைந்திருந்தது. இது கவியரசருக்குக் கிட்டிய மாபெரும் பேறுகளில் ஒன்று என்றுதான் கருதவேண்டும்.

ஆலயத்தில் ஆனடவன் பள்ளி கொள்வான். ஆனால் நந்தவனத்தில் உள்ள மலர்கள் துயில்வதில்லை. 'நந்தா விளக்கையை நாயகன்' என, பக்தி மேலிட்ட பரவசத்தில் கவிஞன் கசிந்துருகுவான். ஆனால் தூங்காமணி விளக்காக வணங்கும் அரும்பாகி திற்பது மலர்கள் மட்டுமே! கைகூப்பி வணங்கும் முறையை மனிதன் தீபத்தினிடமும் மலர்களிடமுமே கற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

பூமத்திய ரேகையிலிருந்து ஆதவன் வெளிக்கிளம்பும் அதிகாலைப் போதில் துயில் நீக்கம் பெறுவது புள்ளினங்களே

கவனி மயக்கத்தில் கத்தும் குயிலோசை, உறவு மயக்கத்தில் கரையும் காக்கைகளின் குரலோசை, மலர் மலர்ந்த மயக்கத்தில் கிறீச்சும் நாகணவாய்ப்புள்ளோசை, கொஞ்சும் கிளியோசை, கொஞ்சும் கோழிக்குரலோசை - ஆய ஓசைகளை வணங்கள், நகர் சார்ந்த நந்தவனங்களில் மட்டுமே செவியுற்று இன்புற இயலும். இதனை மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த பனி கொட்டும் அதிகாலைப் போதுகளில் கேட்கும் பேறு கிட்ட வேண்டும்.

அதற்கையே பேறு கிட்டியவர் கண்ணதாசன்.

இஃமை முதிர்ந்து அனுபவங்கள் கனிந்து வருகின்ற பருவத்தில் மார்கழி தொடங்கிதை, மாசி மாதங்கள் முடிகிற வரையிலும் அதிகாலையில் கவிஞர் துயில் நீங்கி எழுந்து விடுவார்.

லத்தின் திறந்த வெளி முற்றத்தில் மேலாடை அணியாத மார்கழி ராய் முன்னும் பின்னுமாக நடைபயிலுவார். 'மார்க

ழிக்குப் பெண்ணாக மாசிக்குத் தாயாக பேர் கொழிக்க வந்த பெட்டகமாம் தைப்பாவையைப் பாடி மகிழ்வார்

பூங்காவை ஒட்டியும் அடுத்தும் நெடிதுயர்ந்த புன்னீர் மரங்களும், குறுகி வளரும் பவளமல்லி மரங்களும் மலர்களைச் சொரிந்திருக்கும். அவற்றின் உன்னதமான நறுமணத்தை வாடை சுமந்துவரும். புள்ளினங்கள் பல்லியம் இசைக்கும். நாசிக்குச் சுகந்தமணம்; செவிக்கு இனிய இசை.

ஒரு கவிஞனுக்கு இதுவே இயற்கை தரும் பேரானந்தம் அல்லவா?

ஓசையில் ஆசை கொள்ளாத கவிஞன் யார்?

அந்த ஓசைகளுக்கு வார்த்தைகளை வடிக்காத கவிஞன் யார்?

கவிஞர் ஓசைகளில் ஆசையும் போதையும் கொண்டு மதுநிகர் கவிதைகளை வடித்தவர்.

அவர் புள்ளோசைகளில் மட்டும் மனதைப் பறி கொடுக்கவில்லை. காற்று விளைத்த அத்தனை ஓசைகளிலும் இசை வடிவ இன்பத்தைக் கண்டவர்.

'காளை மணியோசை களத்துமணி நெல்லோசை வாழை இலையோசை வஞ்சியர்கை வளையோசை தாழை மடலோசை தாயர் தயிர் மத்தோசை கோழிக் குரலோசை குழுவியர் வாய்த் தேனோசை ஆழி யலையோசை அத்தனையும் மங்கலமாய் வாழிய பண்பாடும் மாயமொழி கேட்டிலையோ!'

என்று, கேட்ட ஓசைகளை எல்லாம் சுகித்துச் சுகித்துச் சொல்லிக் கற்றோரைச் சொக்க வைத்தார்.

இத்தகைய கவிதைகளை எல்லாம் அவர் பாடி மகிழ் அந்த இல்லமும், பூங்காவுமே காரணமாக அமைந்தன.

அதோ, அந்த இல்லத்தை நாடி, கவியரசரைத் தேடி வருகிறார் அந்தத் தயாரிப்பாளர்.

இல்லத்தினுள்ளே அன்போடு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார். ஆனந்த சயனரான கவிஞர் எழுந்து கனிந்த முகம் காட்டிக் கை கூப்பி வரவேற்று அமரச் செய்கிறார்.

சிறிது நேர உரையாடலுக்குப் பிறகு தயாரிப்பாளர், 'அண்ணே, நம்ம படத்தில ஒரு முக்கியமான கட்டத்திற்கு தத்து வப்பாட்டு ஒன்று எழுத வேண்டும். இசையமைச்சாச்சு. உடனே எழுதணும். நேரம் ஒதுக்குங்கள்,' என்கிறார்.

"மாலையில் வைத்துக் கொள்ளலாமே? இப்ப வேறொரு கம்பெனிக்கு நேரம் கொடுத்திருக்கிறேன். தம்பி விசுவநாதன் அங்கே காத்துக் கொண்டிருப்பான்," என்கிறார் கவிஞர்.

"விசு இப்ப நம்ப கம்பெனியிலதான் இருக்காரு. சூழ் நிலையை கேட்டிங்களன்னா, நிமிஷமா எழுதிடுவீங்க! வாங்க, புறப்படுங்க! இதை முடிச்சிட்டு விசுவோடு அந்தக் கம்பெ

னிக்குப் புறப்படலாம்!" என்கிறார் தயாரிப்பாளர்.

"அப்படியா?" என்ற ஆச்சரியம். கவிஞர் கிளம்புகிறார்.

கவிஞர் செல்லும் காரைப் பின் தொடர்கிறது, தயாரிப்பாளரின் கார்.

அங்கே...

சதுர்சமுக்காளம் விரிக்கப்பட்டு விசுவநாதன் பக்க வாத்தியக் குழுவினருடன் அமர்ந்திருக்கிறார். படத்தின் இயக்குநர் தனது உதவியாளர்கள், இதர ஆசிரியருடன் அமர்ந்திருக்கிறார்.

கவிஞர் அங்கே நுழைந்ததும் ஓர் மகிழ்ச்சிகரமான பரபரப்புத் தோன்றுகிறது. 'வருவாரோ, மாட்டாரோ கவிஞர்?' என்றிருந்த ஐயக்குறி அகன்று விட்டது. பக்கவாத்தியக்காரர்கள் தங்களது வாத்தியங்களில் 'வருக கவிஞரே' என்று வாசித்து வரவேற்கிறார்கள். மற்றவர்களது முகங்களில் முல்லைகள் மலர்கின்றன.

சிறிது நேர வேடிக்கை விளையாட்டுகளுக்குப் பிறகு சமுக்கத்தின் மத்தியில் நாயகமாக அமர்ந்து தனக்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் 'திண்டு'களில் இடது புறமாக ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து, இடது கரத்தை தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்துக் கால்களைக் நீட்டிக் கொள்கிறார்.

இயக்குநரும், கதாசிரியரும் கவிஞரை நெருங்கி அமர்ந்து கொள்கின்றனர்.

"ஒரு இளைஞர் தத்துவ இயல் பேராசிரியராக ஒரு கல்லூரியில் பணிபுரிகிறார். அவரிடம் பயிலும் ஓர் அழகிய மாணவிக்கும் அவருக்கும் காதல் உண்டாகிறது. மாணவியின் பெற்றோர் எதிர்க்கின்றனர். இதர இடையூறுகளும் அவருக்கு ஏற்பட மனதுடைந்து போகிறார். பணியை விடுகிறார். அமைதி தேடி அலைகிறார். கோவில் கேர்விலாகப் போகிறார். இதுதான் பாடலுக்கான சூழ்நிலை." என்று இயக்குநர் விவரிக்கிறார்.

கதையின் சூழலை மனதில் பதித்துக் கொண்ட கவிஞர் நிமிஷ நேர சிந்திப்பிற்குப் பிறகு, "படத்திற்குப் பெயர் வச்சாச்சா," என்று கேட்க "ஆண்டவன் கட்டளை," என்று பதில் வருகிறது.

"படத்தின் தலைப்பு அந்தப் பாட்டில 'எஸ்டாப்லிஷ்' ஆனாரொம்ப நல்லாருக்கும் கவிஞர்." —இயக்குநர்.

"அலையும் மனத்திற்கு ஆறுதல் கூறுவது எல்லா தரத்தினருக்கும் எப்போதும் பொருந்துவது போல இருக்கலாமல்லவா?"

"நல்லா இருக்கும் கவிஞர்!"

"ம்...சரி தம்பி, டியூனை வாசி; பார்ப்போம்!"—கவிஞர்.

பக்க வாத்தியம் ஒலிக்க, விசுவநாதன் தான் அமைத்த இசையை ஹார்மோனியப் பெட்டியில் வாசித்துத் தத்தகாரம் சொல்கிறார்.

கவிஞர் யோசிக்கிறார். பற்ற வைத்த சிகரெட் விரலிடுக்கில் அமர்ந்து புகையத் தொடங்குகிறது.

“அண்ணே! இந்த டியூனுக்கு வார்த்தைகள் சின்ன சின்னதா தாங்கண்ணே! ‘காட்சா’ இருக்கணும்!” என்கிறார் விசுவநாதன் ‘ம்...ம்...ம்...!’ என்றவாறு எழுந்து பக்கத்திலிருக்கும் கழிப் பறைக்குச் சென்று திரும்புகிறார்.

“எங்க, மறுபடியும் வாசி, தம்பி!” என்கிறார். மீண்டும் திண்டில் சாய்ந்து கொள்கிறார்.

மறுபடியும் இசையைக் கேட்டு கவிஞர் பல்லவி சொல்கிறார்.

“ஆறு மனமே ஆறு- அந்த
ஆண்டவன் கட்டளை ஆறு
தேர்ந்து மனிதன் வாழும் வகைக்கு
தெய்வத்தின் கட்டளை ஆறு!”

உதவியாளர் எழுதியதை வாங்கி விசுவநாதன் பாடிக் காட்டு கிறார்.

“சபாஷ! ஹைலி கவிஞர்!” என்ற உற்சாக மொழிகள் பல் லவியை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டன. ‘ஆறு கட்டளைகள் என் றால் என்னென்ன?’

‘விவிலியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் பத்துக் கட்டளைகளைச் சுருக்கி ஆறு கட்டளைகளாகச் சொல்லப் போகிறாரோ?

—எல்லோரிடத்தும் இப்படிப் பல சந்தேகங்கள்.

கவிஞரோ எதையும் கனிக்கவில்லை.

கூரையை வெறித்தபடி வலது கை விரல்களால் நெற்றிப் பொட்டைத் தேய்த்துக் கொள்கிறார்.

ஞானத்தின் கருவில் அநுபவங்கள் கொப்பளிக்க முகம் தாமரை மலராகி விட்டது.

ஆறுதல் கூறும் ஆற்றல் மிக்கபோதகராகவும், ஆறுதலை ஏற்றுக் கொள்ளும் கதாபாத்திரமாகவும் அவரது சிந்தனையும், செயலும் வார்த்தைகளாக வெளிவருகின்றன.

“தம்பி! பல்லவி ஓ.கே.தானே! சரி, சரணத்துக்கான டியூனை வாசி!” என்கிறார்.

“ஓ.கே! பல்லவி டபுள் ஓ.கே!” என்று சொல்லிய விசுவநாதன் சரணத்துக்கான இசையை வாசித்துக் காட்டிவிட்டு, “அண்ணே! ஆறு கட்டளைன்னு பெரிய விஷயங்களைச் சொல்லி ஜனங்களுக்குப் புரியாமப் போயிடப் போகுதண்ணே!” என்று, அங்குள்ளவர் களுக்குள் உண்டான பயத்தையும், குழப்பத்தையும் தன் குரலில் தொனித்தார்.

“பெரிய விஷயத்தை தான்டா சொல்லப் போறேன். அது உனக்கு மட்டுமல்ல, குழந்தைகளுக்கும் புரியும்படியா சொல் றேன், பாரு!” என்ற கவிஞர் சரணத்துக்கு வருகிறார்.

வலது கை சின்முத்திரை கொள்ள, அநுபவம் புலமையைக் கொட்டுகிறது.

“ஒன்றே சொல்வார் ஒன்றே செய்வார்
உள்ளத்தில் உள்ளது அமைதி
இன்பத்தில் துன்பம் துன்பத்தில் இன்பம்
இறைவன் வகுத்த நியதி
சொல்லுக்குச் செய்கை பொன்னாகும்-வரும்
இன்பத்தில் துன்பம் பட்டாகும்-இந்த
இரண்டு கட்டளை அறிந்த மனதில்
எல்லா நன்மையும் உண்டாகும்”

சரணத்தைப் பாடிக்காட்டுகிறார் விசு.

எல்லோருடைய மனதிலும் நிறைவு; முகத்தில் தெளிவு.

“அண்ணே! இந்த அளவுதான் எல்லா சரணங்களுக்கும்.
எத்தனை சரணங்களை வேண்டுமானாலும் கொட்டுங்க! நாங்க
பொறுக்கி வைத்துக்கொள்கிறோம்!” என்று கூறிவிட்டு ஆசுவாச
மாக வெற்றிலைபோட்டுக்கொண்டு புகைக்கத் தொடங்கினார்.
ஞானமுத்திரை பிடித்திருக்கும் கவிஞரின் வலதுகை சுழன்று
கொண்டிருக்கும் சிந்தனை ராட்டையில் அநுபவ நூலை நூற்கத்
தொடங்கிற்று.

“உண்மையைச் சொல்லி நன்மையைச் செய்தால்
உலகம் உன்னிடம் மயங்கும்—நிலை
உயரும் போது பணிவு கொண்டால்
உயிர்கள் உன்னை வணங்கும்
உண்மை என்பது அன்பாகும்— பெரும்
பணிவு என்பது பண்பாகும்—இந்த
நான்கு கட்டளை அறிந்த மனதில்
எல்லா நன்மையும் உண்டாகும்!”

முதல் இரண்டு சரணங்களில் நான்கு கட்டளைகள் சொல்லி
விட்டார். மூன்றாவது சரணத்தில் இன்னும் இரண்டு கட்டளை
களை விளக்கி முத்திரை பதிக்க வேண்டும்.

ஆசை, கோபம், களவு, கொள்பவன்
பேசத் தெரிந்த மிருகம்
அன்பு, நன்றி, கருணை கொண்டவன்
மனித வடிவில் தெய்வம்
இதில்— மிருகம் என்பது கள்ளமனம்
உயர்—தெய்வம் என்பது பிள்ளைமனம்
இந்த— ஆறு கட்டளை அறிந்த மனது
ஆண்டவன் வாழும் வெள்ளைமனம்!

ஆறு போன்ற மனதும், அநுபவங்களும் கொண்டவர்களால்
மட்டுமே பிறரது மனத்தை ஆற்றுப்படுத்த முடியும்.

ஆற்றாமையால் அல்லலுற்று அலைந்து திரிபவரது மனப்
புண்ணை ஆற்றும் ஆற்றல், அத்தகைய ஞானம் பெற்றவர்களால்
லேயே கூடும்.

உலகத்தின் எல்லாவித மக்களுக்கும், எல்லா தரப்பினருக்கும் பொருந்தக்கூடிய உன்னதப் பாட்டு இது.

இந்த ஆறு கட்டளைகளையும் புரிந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் எந்த மனிதனும் உன்னத வாழ்க்கை பெறுவான்.

ஒழுக்கக் கேடுகள் மலிந்து இளைய தலைமுறை சீரழிந்துவரும் இக்காலத்தில் பள்ளி முதல் கல்லூரி வரையிலும் இத்தகைய ஞானக் கவிதைகளைப் பாடங்களாக வைக்க வேண்டும்.

எந்த அரசு இதனைச் செய்யும்?

—வளரும்.

ஞானோபதேசம்

வடலூரில் வள்ளலாரைச் சேவிக்கவும் அவர் உரையமுதம் பருகவும் திரளும் அன்பர்களில் ஒரு கன்னியும் இருந்தாள். பளிச் சென்று முகம் கழுவி, பெரிதாகத் திலகமிட்டு, தலை நிறைய பூச் சூடி, மலர்ந்த முகத்தோடு கோயிலுக்குத் தரிசனம் செய்ய வருவதாகவே அவள் வருவாள். அவளுக்குத் திருமணம் நடந்தது. ஒரு குழந்தைக்குத் தாயானாள். பின்னரும் கூட அவள் தரிசனம் பெறவருவது தொடர்ந்தது.

திடீரென்று அவள் சில மாதங்கள் வரவில்லை. பின் ஒரு நாள் தன் பிள்ளையை இடுப்பில் இடுக்கிக் கொண்டு வள்ளல் பெருமானைத் தரிசிக்க வந்தாள். இப்போது அவள் முகத்தில் வெளிச் சமில்லை. பொட்டில்லை; பூவில்லை. வெள்ளைப் புடவையில் வெளிறிப்போய் வந்தாள். கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்டாள்.

அடிகளார் ஆறுதல் கூறினார். அவளுடைய கோலம் எல்லாரையும் வருத்தியது. குறிப்பாக அடிகளாருக்கு உடன்பாடில்லை. மீண்டும் அவள் பூவையும் பொட்டையும் அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஓர் உபதேசமாகவே எடுத்துரைத்தார்:

“பூவும் பொட்டும் உன் புருஷன் வரும் முன்பே உன்னிடம் வந்தவை. புருஷனுக்காக அவற்றை விடுவதென்றால், அந்தப் புருஷனின் வித்தாக உன் பிள்ளை இருக்கிறானே— அவனை விடமுடியுமா? அவனுக்காகத்தான் நீ வாழ்வதாகச் சொல்வாய். ஆனால் உண்மையில் நீ அவனுக்குத் தீங்குதான் செய்கிறாய். உனது வெறுமைக் கோலம் அவன் பிஞ்சு மனத்தில்குளியத்தை எழுதிவிடும். பிள்ளையாய் வளர்வதற்கு மாறாகக் கழுதையாய் அவன் வளர்வான். பயனில்லாத குட்டிச் சுவர்தான் கழுதை ஒதுங்குமிடம். ‘கம்மனாட்டி வளர்த்தது கழுதைக்குட்டி’ என்பது இதனால்தான். ஆகவே, உன் கோலம் வீண் என்று அறிக. மனத் தூய்மை போதும். புறச்சின்னங்கள் வீண் எனத் தவிர.” (நிகழ்ச்சியைச் சொல்லியவர்: உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்கள். சொல்லாடல் யுகம். அவர் காலத்தில் வள்ளலார் எவ்வளவு பெரிய சீர்திருத்தவாதி. உண்ணா விரதத்தை முதன்முதலில் ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியவர், காந்தியல்லர்; வள்ளலாரே!)

எல்லாருமே...

ஜீவன்

இன்னும் இருபத்திநான்கு மணி நேரத்தில் பலத்த புயற் காற்றுடன் கூடிய மழை வருமென்ற வானிலை முன்னெச்சரிக்கை பற்றித் தெரிந்திருந்தும், பாழாய்ப்போன அந்தத் தாசில்தார் வேலைமேல் வேலையாகத் தன்னிடம் திணித்ததை இப்போது எண்ணியபோது ராதிகாவுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது.

பஸ்ஸிலிருந்த கூட்ட நெரிசலோ கூச்சல்களோ அவளது எண்ணை ஓட்டத்தைத் திசை திருப்ப முடியவில்லை.

வானம் பிசுபிசுவென்று தூறிக் கொண்டிருந்தது. பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கு முன்பு இடதுகை மணிக்கட்டைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். மணி 8-00.

மறைமலை நகர் எக்ஸ்டென்ஷனில் இருக்கும் தனது வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் புதிதாக முளைத்துள்ள மலிவு விலை மதுக்கடையை எண்ணிய போது மனம் பகீரென்றது. கைப்பையை ஒருமுறை தடவிப் பார்த்தாள். வாங்கிய சம்பளப் பணத்தை டிபன் பாக்களில் வைத்து மூடியது பத்திரமாக இருந்தது. இரண்டு மாதங்க

ளுக்கு முன்பு அந்த இடத்தில் நடந்த வழிப்புறிச் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

சாலையின் மறுமுனையில் தான் வரும் திசை நோக்கியாரோ வருவது தெரிந்ததும் அவள் மனம் படபட வென்று அடிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு நிமிஷம் ரத்தமே உறைந்து போனது போல அவள் மேனியெங்கும் குப்பென்று வியர்த்து சில்லிட்டுப் போனது.

மனதை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் கைப்பையைத் திறந்து, அம்பாள் படத்துக்காக வாங்கிய மூன்று முழம் முல்லைப் பூவையும் எடுத்து, சரமாக தலையில் குடிக்கொண்டாள்.

குடையைச் சுருக்கி கைப்பைக்குள் திணித்தவள் முந்தானையை எடுத்து தலைக்கு முக்காடு போட்டுக் கொண்டு ஒரு மாதிரி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

மழைத் தூறலில் மங்கலாய்த் தெரிந்த அந்த உருவத்திற்கும் அவளுக்கும் இடையிலி

ருந்த இடைவெளி. கொஞ்சங் கொஞ்சமாக குறைந்து கொண்டே வந்தது. அந்த உருவம் ஏதோ ஒன்றை சுருட்டி அதை ஒரு கையால் அணைத்துக் கொண்டு தள்ளாடியவாறு நடந்து வருவதையும் ராதிகா கவனித்தாள். இடைவெளி குறையக் குறைய இதயம் இயந்திர கதியில் அடிக்க ஆரம்பித்தது.

அந்த உருவம் தலையைக் குனிந்தவாறு தன்னை ஒரு மாதிரி பார்ப்பதைக் கவனித்ததும், தலையை மூடியிருந்த முந்தானையைத் தள்ளி விட்டுக் கழுத்தைச் சற்று ஒயிலாக வளைத்து, பூவோடு சேர்த்து

பின்னலையும் லாவகமாக மார் மீது போட்டுக் கொண்டவள் பளிர்வென்ற பார்வை யொன்றையும் புன்னகையோடு கலந்து வீசினாள்.

அவனும் பதிலுக்கு 'ஹே' என்று ஒற்றைச் சொல்லை, குடி காரத் தோரணையில் உதிர்த்து விட்டு அவளைக் கடந்து போனதும், சுருட்டி வைத்திருந்த சட்டையை எடுத்து அணிந்து கொண்டாள்.

பெரிய ஆபத்திலிருந்து தப்பியது போல கையிலிருந்த பணப் பையைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு, அவனும் நிம்மதியாக நடக்க ஆரம்பித்தான்.

வித்தக நிதிநிலங்கள்

கரி

நான் ஒட்டுகிறேன் என்று நீ ஒதுங்கி நின்றால், தொண்டைமானின் படைக்கலமாவாய்.

போராடு.

உனது படைக்கலங்கள் செப்பமிட

கொல்லன் உலைக்களத்தில் கொட்டிக் கிடக்கட்டும்.

நான் புறத்தில் படிந்தால் நீக்கு; அனுபவம் படிப்பாய்.

அகத்தில் தானினால் போக்கு; படிக்கப்படுவாய்.

முடியாமல் போனாலோ

படிப்பினை என்னும்

படிக்கல்லாவாய்.

நீ பயன்படாமல் மட்டும்

போகமுடியாது.

/நீலம் மதுமயன்/

ஸேலயில்லா பட்டதாரி

நாங்கள்

வீட்டில் இருந்தால்

"தண்டச் சோறுகள்."

வீதிக்கு வந்தால்

"ரோமியோக்கள்."

வேலை தேடிச் சென்றால்

"நோ வேகன்ஸி."

சமூகம் எங்களை

ஏன் இப்படி

கரித்துக் கொட்டுகிறது?

தியாகை உதயகீதன்

கவிதையின் ஊற்றுக் கண்

செவ்விளங் காய்க்குலைச் சேயிழை மாதரைக்
கவ்விய மனத்தினன்; கார்குழல் நதிகளில்
நீந்திய மன்னவன்; நீள்விழிக் கன்னியர்
மாந்திய தென்னவன்; மறுபடி மறுபடி
மதுவிலும் மங்கையர் துணையிலும் ஆடியே
புதுவகைக் கவிகளைப் பொழிந்தவன்; அன்னவன்
கண்ணதா சன் எனும் கவிமகன்! தன்னுடன்
எண்ணிலா நாட்களையான் இருந்துநேர் கண்டவை.
நெஞ்சிலும் நினைவிலும் நிலைக்குமாம்.. அவற்றுளே
கொஞ்சமாய் இங்கொரு செய்தியைக் கூறுவேன்...

இருபத்தோ ராண்டுகள் முன்னராய் ஓர்நாள்
ஒருபத்து நண்பர்கள் உடன்அமர்ந் திருந்தனர்
கனிக்கண்ண தாசன்; கவலையால் அவர்முகம்
தனிக்களை யின்றித் தளர்ந்தே யிருந்தது...

எங்களில் ஒருவர். பெரும்பணக் காரர்
தங்குரல் செருமி, "சஞ்சலம் என்னவோ?
என்னிடம் கூறுங்கள் கவிஞரே!" என்றார்.

தலையை உயர்த்திய தனிப்பெருங் கவிஞர்
மலையிடை சரியும் அருவியாய்ப் பேசினார்:
"ஓன்றும் இல்லை நண்பரே! ஒருவர்க்கு
இன்றையத் தேதிக்குச் 'செக்' ஒன்று கொடுத்தேன்.
அதை அவர் வங்கியில் மாற்றிட வருவார்;
அதனை எண்ணியே அடைந்துள்ளேன் கவலை...
ஏனெனில், வங்கியில், எனது கணக்கில்
சூனியம்... ஆமாம். தொகையேது மில்லை!
வருபவர் அடையும் வருத்தத்தை எண்ணியே
வருத்தம் கொள்கிறேன்; வருவதன் முன்னம்
பணத்தைஎன் கணக்கில் போட்டாக வேண்டும்...
சுணக்கம் காட்டினால் சோர்ந்தவர் போவார்.
பாவம்..." என்றார் பண்புசால் கவிஞர்.

நாவினால் நயமிகு நண்பரோ உடனே,
"எவ்வளவு வேண்டும்?" என்றே கேட்டு,
அவ்வளவு பணத்தையும் ஆங்கனே கொடுத்து
வங்கியில் செலுத்தவும் விரைவு படுத்தினார்!

திங்களாய்க் கவிஞரின் திருமுகம் பொலிய,
“நன்றி நண்பரே! நன்றி! நன்றி!
நன்றி!” என்றே நன்றியில் உருகினார்.

“சும்மா இருங்க, கவிஞரே! போதும்.
சும்மா சும்மா புகழ்ந்திட வேண்டாம்,”
என்று தடுத்த இனியஅந் நண்பர்
தென்றல் கவிஞரைத் தொடர்ந்து வினவினார்:

“அடிக்கடி இப்படிக் கவலையால் நீங்கள்
துடிப்பதை அறிவேன்... சொல்லுங்கள் கவிஞரே!
மொத்தம் எத்தனை கடன்கள் இருக்கும்?”

“மொத்தமா?” என்ற முத்துக் கவிஞர்,
“ஆறேழு லட்சம் இருக்கலாம்,” என்றார்.
வேரொடு களையும் விழைவில் வேகமாய்,

“அவ்வளவு தானே? கவலை விடுங்கள்!”
செவ்விள நீர்ச்சுவை சேர்ந்த சொற்களால்
சரளமாய்க் கூறினார் சால்புசேர் நண்பர்...
புரளும் முன்முடி புறத்தில் ஒதுக்கி,

“கடன்கள் அனைத்தையும் யான்கழிக் கின்றேன்;
தடம்புர ளாமல் தாங்கள், இனிமேல்
கவலை மறந்தே எங்களுக் காக
கனிபல செய்க... காஷியம், கட்டுரை,
கதைகள் பெய்க கவிஞரே! ஆமாம்.
இதுதான் என்றன் இதயத்தின் ஆசை...”

என்றார் நண்பர். இவற்றைக் கேட்டு
நன்றி யுரைத்த நாவலக் கவிஞர்,

அருவரூத்

மெல்ல நகைத்து மேலும் கூறினார்:
“நல்லது நண்பரே! நல்லது! தங்கள்
நல்ல மனத்தை நான்வாழ்த்து கின்றேன்!
கவலை யில்லாமல் கவிஞன் வாழ்வதா?
கவலைதான் எனது கவிதைகள்! மேலும்
ஈ வலை இல்லையேல் கவிதைகள் ஏது?
கவலையும் கவிஞனும் இணைபிரி யாத
காலத்தின் பிள்ளைகள்! ஆமாம் நண்பரே!
கோலமும் புள்ளியும் கலந்தே நிற்பவை!”
புலிராஜர் போற்றும் பொன்னுரை கேட்டுக்
கவிராஜ சபையின் கண்கள் வியந்தவே!

கவிஞர் வினா- விடைகள்

/நெல்லை சு. முத்து/

வாழ்வின் யதார்த்தங்களை ஆழ்ந்து நோக்கக் கற்றுக் கொண்டவன் உனது அனுபவங்களைத் தான் சார்ந்த இனத்தினோடு உணர்ச்சி பூர்வமாகப் பகிர்ந்துக்கொள்ள முற்படும் போது கலைஞனாகிறான். மொழி எனும் சக்தி வாய்ந்த ஊடகம் அவனது வசப்படும் பொழுது கவிஞனுமாகிறான்.

மனித நேயமிக்க உணர்ச்சிப் பிழம்பு அவன். வாழ்வுக்கும் தனது கலைத்துவ படைப்பிற்கும் இடைவெளியின்றித் தனது நாடு, மொழி, இலக்கியம், சமயம், விஞ்ஞான உலகினோடு ஒத்துப்போகும் தெளிவு ஆகியவை ஒளி வீசும் போது அவன் பெருங்கவி யாகிறான்.

மற்றபடி வெறும் சிந்தனைத் தளங்களும், உலக இலக்கியப் பிரக்களையும் மாத்திரமே ஒரு மகா கவியை உருவாக்கி விட முடியாது.

அந்தந்த கால கட்டத்தின் கவிஞர்கள் தாம் நடத்திய இதழ்கள், சஞ்சிகைகள் வழி வாசகரோடு புரிந்துவந்த நேரடி கருத்துப் பரிமாற்றம் அவர்களின் கவித்துவ எண்ணங்களுக்குப் புதியதொரு அளவு கோலாகும்.

அவ்வகையில் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார், பா வேந்தர் பாரதிதாசன், கவியரசு கண்ணதாசன் ஆகிய முப்பெரும் கவிஞர்கள் தம் தம் ஏடுகளின் வினாவிடைப் பகுதியில் வெளிப்படுத்தின ஒரு சில கொள்கைகளின் பொதுத்தன்மைகளை விவரிப்பதே இக்கட்டுரைச் சுருக்கம்.

முதலில், “தராசு என்ற மகுடமிட்டு இனிமேல் எழுதப்படும் வினா விடைகள்” என்று பாரதி குறிப்பிடுவதனால் இப்பகுதி அவர் நடத்திய ‘இந்தியா’, ‘சுதேசமித்திரன்’, ‘சக்கரவர்த்தினி’, ‘விஜயா’, ‘சுர்மயோகி’, ‘பாலபாரதம்’ போன்ற பத்திரிகைகள் ஏதேனும் ஒன்றில் தொடராக வெளிவந்திருக்கலாம்—எனக் கொள்வோம்.

“தராசு என்பது தர்க்க சித்தாந்தம். ஒரு கட்சி சொல்லி, அதற்கு பிரதி கட்சி சொல்லி, அங்கு தீர்ப்பு காணுவதே தராசின் நோக்கம்”— என்கிறார் மகாகவி.

பாவேந்தரோ, “கேட்டலும் கிளத்தலும்” (பூம்புகார் வெளியீடு, மே, 1981) என்கிற தலைப்பில் “குயில்” எனும் தமது கிழமை ஏட்டில் 1-6-1958 முதல்

1-8-1962 வரை) வினா விடை வெளியிடுகின்றார். 1960 களில் 'தென்றல்' நாளிதழில் "கேள் விப் பெட்டி" யினைத் திறந்து கவியரசர் வழங்கிய பதில்களும் (கவிஞர் கண்ணதாசன் நடத்திய இலக்கிய யுத்தங்கள், ஜூன் 1990) இந்த ஒப்பு நோக்கியல் குறிப்புரையில் அடக்கம்.

கவிதை நிலை

முதலாவதாக, இந்த மூவருமே கவிஞர்கள் என்கிற முறையில் கவிதை பற்றிய அவர்தம் கருத்து வெளியீடு இங்கு சிறப்பிடம் வகிக்கின்றது.

"கவிதை விஷயமாகச் சில வார்த்தைகள் கேட்க வந்தேன்" என்று தமிழ்க் கவிராயர் (பாரதிதாசன்) வினவிய போது, 'தராசு' (பாரதியார்) சொன்ன ஒரு உபதேசம் இது:

"காசிப்பட்டுப் போலே பாட்டு நெய்ய வேண்டும். அல்லது உறுதியான, உழவனுக்கு வேண்டிய, கச்சை வேஷ்டி போலே நெய்ய வேண்டும். "மல்" நெசவு கூடாது. "மஸ்லின்" நீடித்து நிற்காது. பாட்டிலே வலிமை, தெளிவு, மேன்மை, ஆழம், நேர்மை இத்தனையு மிருக்க வேண்டும். இதற்கு மேலே நல்ல வர்ணஞ் சேர்த்தால் குற்றமில்லை. சேராமலிருந்தால் விசேஷம்."

"கவிதை" குறித்துப் பிறிதொரு வினாவிற்குப் பாவேந்தர் விடையோ சொல் இலக்கணப் பகுப்பாய்வு ரீதியிலானது.

"கவிதை" என்பது மனம் ஒரு பொருள் நோக்கி கவிவது, அல்லது சூழ்வது, ஆராய்வது என்பனவும் பொருளாகக் கொள்க" (குயில், 15 4-1962) என்கிறார்.

திருச்சி எம்.பழனிசாமி எனும் வாசகர், "கவிதை என்பது யாது? இதைப் பற்றி அறிஞர்கள் கருத்து என்ன?" என எழுப்பிய வினாவிற்கு, "உயிர் உணர்ச்சிகளின் சுழலே கவிதை. அரும்பிடும் கருத்துகளை மாலையாக்கிக் கரட்டுகிறான் கவிஞன். கலைகளின் மூத்த கலை- தாய்க்கலை, கவிதைக் கலை என்பது அறிஞர்களின் கருத்து," என்கிறார் கண்ணதாசன்.

மொழித் தளம்

"ஒரு மனிதன் தனது மனக் கருத்தை வெளிப்படச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அதற்கு பாஷை அவசியம் இல்லை," என்னுமாறு "ஊமைப்பேச்சு" என்கிற வியாசம் தீட்டிய வேணு முதலியார் எனும் தனது நண்பரிடம், "எழுத்து பாஷையின் குறிதானே, வேணு முதலியாரே? நீர் பாஷையே மிகை என்று சொல்லிவிட்டு ஓயாமல் எழுதி எழுதிக் கொட்டுகிறீரே?" என்று எதிர் வினாத்தொடுக்கிறார் பாரதியார்.

கவிஞர்களுக்கு மொழி ஒரு வரப்பிரசாதம். அதிலும் நல்ல கவிஞருக்கு மொழியறிவும், பற்றும் இன்றியமையாதவை.

"யூஸ் மிஸ்டர் பாலன்ஸ்,

“இங்கிலீஷ் பாஷையில் சொல்லக் கூடிய ‘ஐடியாஸ்’ நம்முடைய தாய்ப் பாஷைகளில் சொல்ல முடியவில்லை,” என்றெல்லாம் ஆங்கிலம் கலந்து உதிர்க்கும் தமிழர்களிடம், “கொச்சையாக இருந்தால் பெரிய காரியமில்லை. சும்மா தமிழிலேயே சொல்லும்,” என்று உற்சாகப் படுத்துகிறது தராசு.

இந்தக் கவிஞர்கள் தமிழில் சொல்லாராய்ச்சி, இலக்கண, இலக்கிய, விமரிசனங்களில் விற்பன்னர்கள்.

சான்றாக, “மேசை என்பது இத்தாலிய மொழி என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நமக்கு அது உடன்பாடில்லை. உதட்டின் மீது அமைந்திருப்பதனால் மீதை அல்லது மீசை என்று பெயர் உண்டாயிற்று. அது போலவே மீது என்ற சொல் மேது என்று ஆகும். மேது மேசை ஆதலுக்கும் வழி உண்டு,” என்கிறார் பாவேந்தர் (குயில் 1-5-1962).

“வேலை மெனக்கெட்டுவந்தான் என்கிறார்களே, இந்த ‘வேலை மெனக்கெட்டு’க்கு என்ன பொருள்?” என கமலபுரி கே.நடராசன் வினவ, “அது ‘வேலை மெனக் கெட்டு’ அல்ல; வெலை மினுக்கிட்டு!” அதாவது, வீரன் வேலுக்குப் ‘பாலிஷ்’ போடுவது எவ்வளவு அவசியமற்றதோ அவ்வளவு அவசியமற்றது அவன் வரவு என்பதைக் குறிக்கும்,” எனப் பதிலிறுக்கிறார் கவியரசர். தவிர, “சகரம் தமிழில்

மொழிக்கு முதலில் வராதா?” என்று ஒருவர் கேட்டதற்கு, “தொல்காப்பியத்தில் வராது. நன்னூலில் வரும்” என்கிறார் பாவேந்தர் (குயில் 10-11-1959).

இதே கேள்வியினை வேலூர், சைதாப்பேட்டை ஜி. வெங்கடேசன் “சங்கம் என்ற சொல் வடமொழிச் சொல்லா? இல்லையெனில், இப்போது பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள தொல்காப்பியத்தில் கீழ்க் கண்டவாறு உளதே ஏன்? எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கம் தருக” என்று வினவ, ‘தமிழ்மொழி அமைப்புற்ற வரலாறு’ எனும் நூலின் ஆசிரியர் ஞானப்பிரகாசம், பழைய ‘மெய்கண்டான்’ பத்திரிகையில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் தீட்டிய அடைக்கலம் பிள்ளை, ந.சி. கந்தையா பிள்ளை போன்ற திராவிட நூல் வல்லுநர்கள்தம் கருத்துகளை ஆதாரம் காட்டி ‘சங்கம்’ தமிழ்ச் சொல்லே என நிறுவுகிற ஆழ்ந்த திறனாய்வு கவியரசரிடம் இயல்பாகவே அமைகிறது.

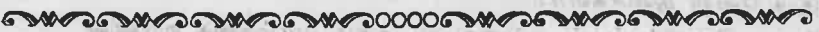
இலக்கணத் தெளிவு

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்தும், அறிவியல் கலைச் சொற்கள் தொடர்பாகவும் இன்று ஜி, ஷ, ஹ, கூ, ஸ கிரந்த எழுத்துக்களை ஓரளவு ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம். ஆனால் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் இதே சந்தேகத்திற்கு பாவேந்தர் பதில் வேறுவிதமானது:—

- ஃ தமிழில் முதன் முதலில் அச்சக் கூடத்தை ஏற்படுத்தியவர் 'சீசன்பால்க் ஐயர்.'
- ஃ தமிழுக்கு 'கதி' இருவரே என்று விளக்கியவர் காலஞ் சென்ற வீரராகவ முதலியார். 'க' என்பது கம்பரையும் 'தி' திருவள்ளுவரையும் குறிக்கும்.
- ஃ பாரதியார் 1906இல் 'இந்தியா' என்னும் வார இதழை வெளியிட்டார். தமிழ் இதழ்களில் முதன்முதலாக அரசியல் கருத்துப் படங்களை முதல் பக்கத்தில் தாங்கி வந்த இதழ் அதுதான்.
- ஃ சென்னை மாநிலத்தைத் 'தமிழ் நாடு' என்று பெயர் மாற்றக் கோரி உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர் துறந்தவர் சங்கரலிங்கம் என்னும் காங்கிரஸ் தியாகி.
- ஃ வள்ளுவர் திருக்குறளில் பயன்படுத்தாத உயிரெழுத்து 'ஒள'
- ஃ இணை எழுத்துகளில் (ம, மா போல) நெடில் முன்னும் குறில் பின்னும் வரும் ஒரே தமிழ்ச் சொல் 'தூது.'
- ஃ தமிழில் தயாரிக்கப்பட்ட முதல் பேசும் படம் 'காளிதாஸ்.'
- ஃ தமிழில் தோன்றி அழிந்த முதல் இலக்கண நூல் 'குமரம்.' அதை இயற்றியவர் 'குமர வேல்.'

—தொகுத்தவர்; தமிழ் விரும்பி

வ. ரா. வின் வாக்கு

எழுத்தாளர் வ.ரா. அவர்கள் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் 12 தமிழ்ப் பெருமக்களை இனம் கண்டு அவர்களுக்குச் சிலை நிறுவலாம் என மதிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர் வாக்குப்படியே பன்னிரண்டு பேருக்கும் சிலை வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களில் நகைச்சுவை அறிஞர் கலைவாணர் என். எஸ்.கிருஷ்ணனும் ஒருவர். வ.ரா.வின் மேன்மைக்கு அவரின் துல்லியமான கணிப்பே சான்று.

அமெரிக்கர் பற்றி ஓர் அமெரிக்க கணிப்பு

நாம் (அமெரிக்கர்கள்) எப்படி பிற தேசங்களில் சதிகாரர்களாய், பொய்யர்களாய், ஏமாற்றுக்காரர்களாய், கொலையாளிகளாய் இயங்கிக்கொண்டு, நம் நாட்டில் மனிதாபிமானிகளாய், கௌரவம் மிக்கவர்களாய், நம்பிக்கை யுள்ளவர்களாய், நம்பப்படுபவர்களாய் இருக்க முடிகிறது என்பது எனக்கு அடியோடு விளங்கவில்லை என்பதை ஒத்துக்கொண்டே யாகவேண்டும்.

—ஆர்ச்சிபால்டு காக்கஸ்

வித்தியாசங்கள்

அது ஒரு ரம்மியமான காலம்.

நேரப் பூக்களை அனுராக நினைவு வண்ணங்களால் அலங்கரித்து மகிழ்ந்து போன மன்மத பருவம்.

நிகழ்காலக் குதூகலத்தில் எதிர்காலக் கனாக்களைச் சுகமாக நிர்மானித்து, வாழ்வின் இனிமைகளைச் சேகரிக்கத் துடித்த சௌந்தர்ய காலம்!

எத்தனை கற்பனைகள்! எத்தனை கோட்டைகள்! அத்தனையும் வாலிப இதயத்தின் வசீகரங்கள்!

படித்த நாவல்கள், பார்த்த சினிமாக்கள், வாழ்க்கையை வரைந்து காட்டிய மனக்கோலங்கள், காயாத ஈர நெஞ்சில் பூத்துச் சிரித்த மனோகர நினைவுகள்தாம் எத்தனை! எத்தனை! ஆனால், யதார்த்தத்தின் துக்கங்கள்தாம் எவ்வளவு கொடூரம்! நினைவுகளை விலக்கி விட்டு வித்தியாசமாய் நிற்கும் வாழ்வின் நிஜ ரூபங்கள்!

கனவுகளும் நிஜங்களும் கை கோர்த்துக் கொள்ள முடியாத இரு வேறு திசைகளா?

சோக வெளிச்சங்கள் சூழ்ந்து கிடக்கும் வாழ்க்கை வானில் வாலிபக் காலத்து நினைவு நிலாக்கள் பிரகாசிக்காமலா போகும்!

ஆர்ப்பாட்டமாய்க் கிளம்பிய இளமையின் ஆசை ஊர்வலம் அதோ, பிரச்சினையின் தடியடிப் பிரயோகத்தில் தடம் மாறிப் போய்விட்டது

கனவுகளின் பற்றாக் குறையால் கலங்கித் தவித்த வாலிப வாழ்க்கைக்கும், பொருளாதாரப் பற்றாக் குறையால் புலம்பித் துடிக்கும் குடும்ப வாழ்க்கைக்கும் இடையில் தான் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

வாலிபம் ஜெயித்ததாய் யார் சொன்னது? இதோ, பொய் என்று வறுமை புகல்கிறதே!

நிலாவைப் பறிக்க ஏணி கட்டிய மனசு இப்போது வாசற்படி ஏறவும் வலிமை இழந்து போனது!

நிதர்சன நெருப்பில் மூழ்கி மூழ்கி வாழ்க்கை முகம் கறுத்துவிட்டது!

உண்மையின் சுய ரூப பிரமிப்பில் மனக் கனவுகளுக்கு மிரட்சி.

ஆம். கனவு வேறு; வாழ்க்கை வேறு.

ஒருவேளை வாழ்வின் பரிணாமத்திற்கே இந்த வித்தியாசங்கள்தாம் கர்ப்பப் பைகளோ!

செங்கோல்

/நெஞ்சத்தரசு/

எழுதுகோலை எடுப்பதற்கு முன்பு—உன்னை
எழுதிடவே தூண்டும்மொழி நம்பு!—அன்று
எழுதியகை விரல்களுக்கு
எல்லையற்ற நன்றியுடன்
இதயப்பூவை வைத்துநீவ ணங்கு!—பின்னர்
எழுச்சியுடன் எழுதிடத்தொடங்கு!

உழைப்பவர்கள் இமயமலை யளவு!—அந்த
உயர்ந்தவர்கள் இவ்வுலகுக் கழகு!—எனில்
உழைப்பவரின் உள்மனத்தில்
ஊற்றாகப் பெருகும்துயர்
உணராத துரோகிகளைச் சாடு!—அவர்
உளம்திருந்த போர்ப்பரணி பாடு!

கற்றுயராக் குள்ளமனக் கூட்டம்!—அதைக்
கண்டொதுக்க நாம்வளர்ப்போம் நாட்டம்!—வாக்குப்
பெற்றுயரக் கால்நிடிக்கும்
பொய்யழுக்குப் பூதங்களை
பகுத்தறிவு விளக்கெடுத்து விரட்டு!—சட்டப்
பட்டறைக்குள் மனிதர்களைத் திரட்டு!

உள்ளெழுதுகோல் உனக்குச் செங்கோல்—மனம்
ஒத்திசைக்கும் முத்தமிழ்து லாக்கோல்!—என்றும்
உன்னுழைப்பில் நிற்கும்வரை
உண்மைவந்து தாழ்வணங்கும்!
உலகமுன்னை அண்ணாந்து பார்க்கும்!—அதன்
உள்ளமெல்லாம் ஆச்சரியம் பூக்கும்!

கண்ணாமூச்சிகளும் முகமுடிகளும்

/சுப்ர பாரதி மணியன்/

பாலைக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டோம். இனி ஸ்கூல் போகிற வரை எனக்கும் துளசிக்கும் எந்தப் பிரச்சனையும் இருக்காது. வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம். எதிர் தோட்டத்தை ரசிக்கலாம் சோளத் தட்டைகளின் சலசலப்பைக் கேட்கலாம். வேப்பமரத்தின் காற்றை அனுபவிக்கலாம். ஸ்கூல் போவதற்குள் அம்மாவும் அப்பாவும் சண்டை போடாமல் இருந்தால் நல்ல சுகமான குளியல் இருக்கும். ஏதாவது சாப்பிடக் கிடைக்கும். இன்று சண்டை எதுவுமில்லை என்றுதான் நிதானமாக அமர்ந்திருந்தோம்.

சட்டென துளசி என் முதுகைத் தட்டினாள். வீட்டினுள் னிருந்து தெளிவில்லாத பலகூரல்

கள் வந்தன. குரல்கள் என்றால் அம்மா அப்பாவுடையதுதான். துளசி "சண்டை ஆரம்பிச்சாச்சு," என்றாள். "இன்னைக்கும் குளியல் இல்லை; சாப்பாடுகெடைக்காது. ஸ்கூலுக்குப் போனாப் போகலாம். அம்மா சாப்பாடு பண்ணாம படுத்துக்குவா. அப்பாவை ஹோட்டலுக்கு கூட்டிட்டு போகச் சொல்லலாமா."

சண்டைக்கான காரணம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு துளசியை பேசாமலிருக்கச் சொன்னேன். மௌனமானாள். எதற்கு சண்டை என்று காரணம் விளங்கிக் கொள்ளமுடியாது. ஆனால் சண்டை போட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள் தினமும். நான் நடக்கும் போது கால்களை ஏன் நீட்டிக் கொண்டாய் என்பார் அப்பா. பால் பொங்கிப் போச்சே. இதைக்கூட பாக்க முடியாதா என்பாள் அம்மா. சாதத்தில் உப்பில்லையென்றால் சண்டை. காரம் அதிகமாகி விட்டதென்றால் சண்டை. எங்களுக்கு இலற்றைப் பார்ப்பது கொஞ்ச நாள் வேடிக்கையும் சுவாரஸ்யமும் உள்ள விஷயமாகத்தான் இருந்தது.

ஆனால் சட்டென அம்மா எங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு

அடிப்பாள். "நீங்களெல்லாம் இல்லாட்டி எப்பவோ நான் கொளமோ, குட்டையோ பாத்திருப்பேன். அதுக்கும் தூரம் போக வேண்டியிருக்குதே." நாங்கள் அடி படும் போது அப்பா ஏகதேசம் அழுது விடுவார். அப்பாவை இம்சிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் அம்மா எங்களை அடிக்க ஆரம்பிப்பாள். அப்பா அதற்காய் மிக நிதானமாய்த்தான் இருப்பார். என்றாலும் அம்மா சண்டைக்கு இழுத்து விடுவாள். அப்பாவைப் பார்க்கையில் சங்கடமாக இருக்கும். ஆபீஸ் போய் வருபவர் சற்றும் ஓய்வில்லாமல், வீட்டிற்கு வந்ததும் அம்மா ஆரம்பிக்கும் சண்டையில் சோர்ந்து போய்விடுவார்.

அம்மா ஏதேதோ திட்டிக் கொண்டிருந்தாள். தன் வாழ்க்கை நாசமாகிவிட்டதாக தான் குடும்பத்துக்காக செய்து வரும் தியாகம் பற்றி. அவர்கள் குடும்பம் எப்படி செல்வாக்காய் இருந்தது. இப்படியொரு சாதாரண குடும்பத்திற்கு வாழ்க்கைப்பட்டது எவ்வளவு தூர திர்ஷ்டம். விதி வலியது என்றாள். எனக்கு சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அப்பாவும் மனதுள் சிரித்திருப்பார். வாய்விட்டுச் சிரிக்க முடியாது. சிரித்தால் அம்மா இன்னும் பல மணி நேரத்திற்கு இப்படியே பேசிக் கொண்டிருப்பாள்.

அப்பாவும் அவ்வப்போது ஏதாவது சொன்னார். ஆனால் ஒவ்வொரு சொல்லையும் அழுசையில் தோய்த்துச் சொன்ன

மாதிரி பட்டது. ஒவ்வொரு வேண்டும் போலிருந்தது. என் அழகை அப்பாவிற்கும் அழகையைக் கொண்டு வந்து விடும். எனவே, அந்த சூழலை தவிர்க்க நினைத்தேன்.

தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டேன். ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன் போல துளசியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தேன். அவள் புரிந்து கொண்டவள் போல திண்ணையிலிருந்து குதித்தாள். இருவரும் தோட்டத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

ஈரமான பாத்திகளை மிதித்துக் கொண்டு நடந்தோம். சேறானது கால்கள். சோளத் தட்டைகள் உடர்பில் உரசின. ஒருவகையான வெண்மைத் தூளைத் தூவியது போல சோளத் தட்டைகள் முகத்திலும், உடையிலும் பூசின. கைகள் எரிவது போலிருந்தது.

"சோளக்கதிர் ஏதாச்சும் இருந்தா பறிக்கலாமா?" துளசிகேட்டாள். முத்தின கதிரை சுத்தம் செய்து தின்பதில் எனக்கும் விருப்பம் உண்டு. சோளத் தட்டை இளசாக இருந்தது. இன்னும் நாட்களாகலாம் கதிர் முற்ற. அப்போது நிச்சயமாக வரவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன்.

"அடுத்த தரம் வர்றப்போ முத்தியிருக்கும்."

"அடுத்த தரமா?" சோளக்காட்டுக்குள் நுழைவது முதல்தரம் அதுவே. அதற்கு முன் அப்பாவுடன் வந்திருக்கிறோம் பலமுறை. சோளத்தட்

டைகளை வெட்டினபின், அடிப்பாகம் எரிப்பதற்காக உபயோகமாகும். அவற்றைச் சேகரிப்பதற்காக வந்திருக்கிறோம். வரப்பையெல்லாம் தாண்டி, கண்ணில் படும் மாகாளியம்மன்கோவில் கோபுரத்தை பார்த்து கும்பிடுவதற்காய் அப்பா வரும் போதெல்லாம் நாங்களும் வந்திருக்கிறோம். இப்படி தனியாய் வருவது முதல் தரம்.

“மறுபடியும் மறுபடியும் வர்லாங்கிறியா...”

“அப்பா அம்மா சண்டை தான் மறுபடியும் நடந்துட்டே இருக்குமே.”

இனி சண்டை என்று வந்து விட்டால் இப்படி அடைக்கலம் கொள்வது நல்லது என்று தீர்மானித்தமாதிரி துளசி சொன்னாள். சோளக்காடு நீண்டு கொண்டே இருந்தது. தட்டையொன்றை முறிக்க முயன்றேன். கசிவாய் ஈரம் கைகளில் பட்டது. கைகள் எரிவது போலிருந்தது.

சோளக்காட்டைக் கடந்து மஞ்சள் பயிரிடப்பட்டிருந்த இடத்தை அடைந்தோம். அருகில் இருந்த தென்னை மரத்தில் நான் சாய்ந்து கொண்டேன். கண்கள் வெளிச்சத்தில் கூசின. பக்கத்திலிருந்த தென்னையில் சாய்ந்துகொண்ட துளசி ‘தலை சுத்துது’ என்று சொன்னாள்.

மஞ்சள் வரப்பை பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அது மஞ்சள் என்றேன். அதிலிருந்து மஞ்சள் எப்படி வரும் என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப துளசி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவ

ளுக்கு மஞ்சள் என்றால் பொடி ஞாபகம் வரும் என்றாள். பச்சையாய் கண்முள் விரிந்து கிடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சந்தோஷமாக இருந்தது.

பசி இல்லையென்றாலும் ஏதாவது தின்றால் நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. எதுவும் கண்ணில் படவில்லை. இளநீர் கிடைத்தால் எவ்வளவு சுகமாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். துளசி பேச எதுவும் இல்லை என்பது போல் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கிணற்றோரம் நடந்தோம். ‘கபலை’ இறைக்கும் கிணறு. இறைக்கையில் சந்தோஷமாய் இருக்கும். பத்து வாளித் தண்ணீருக்கொருதரம் இப்படியிரைக்க வேண்டுமா என்று பார்க்கையில் அலுப்பாக இருக்கும். ஆனால் தண்ணீர் விட்டு விட்டு இப்படிப் பாய்வதைப் பார்ப்பது ஒரு சந்தோஷம் தான். வெற்றிடமொன்றில் வைக்கோலைப் பரப்பி உட்கார்ந்தோம். கொஞ்சதூரம் என்றாலும் துளசி களைத்திருப்பது போல இருந்தது. சட்டென வைக்கோலை சோளத் தட்டைகளுக்கு மத்தியில் பரப்பினேன். ஈரமில்லை. துங்கலாம் போல் தோன்றியது.

ஃ ஃ ஃ

அப்பா அழுது கொண்டே என்னை உலுக்கிக் கொண்டிருந்தார். கண்களில் அம்மாவரப்பு மேட்டில் நிற்பது தெரிந்தது.

“ஐயோ இங்க வந்து படுத்துக் கெடக்கியே. பூச்சி பாம்புன்னு வந்தா என்னாகும்.”

அப்பாவைப் பார்த்தேன்.

“அம்மா சண்டை போடறதெ நிறுத்திட்டாளா?”

“கெடக்கட்டும், நீ எந்திரி மொதல்லே.”

வரப்பு மேட்டிற்கு வந்தோம். அம்மா துளசியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“நடங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்”

“இனிமே நீங்க ரெண்டு பேரும் சண்டை போடாம இருந்தால்தா வீட்டுக்கு வருவம்.” துளசி இப்படி சொன்னது எனக்கு ஆச்சரியம் தந்தது. சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. நானும் இப்படி சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். அப்பா உடனே சொன்னார்.

“சண்டை போடமாட்டம்.” அம்மா எதுவும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா சண்டை போடும். நாங்க வர்ல”

“இல்ல ..இல்ல. போட மாட்டன்.”

துளசி உற்சாகமாய் அம்மாவின் முகம் பார்த்தாள். அப்பா என்னை தூக்கிப்படி வந்தார். “காலையிலே இருந்து தேடறம். இருட்ட ஆரம்பிச்சாச்சு. இன்னம் இருட்டி இருந்தா கண்டுபிடிக்கறது கஷ்டம். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுட்டேன்.” “இனிமேல இங்க வரமாட்டம் அப்பா”

ஆனால் அடுத்த நாலாம் நாள் மறுபடியும் அப்பா அம்மா சண்டை. கொஞ்ச நேரம் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் சோளக் காட்டுக்குள் வந்து விட்டோம். இந்தமுறை மத்தியானத்திற்குள் எங்களை கண்டு பிடித்து விட்டார்கள். இம்முறையும் சண்டை போட மாட்டோம் என்று இருவரும் சொன்னார்கள்.

இது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. தோட்டத்துள் எங்காவது இடம் மாறி ஒளிந்து கொள்ளப் பழகி இருந்தோம். எவ்வளவு இருட்டினாலும் திரும்பப்போனதில்லை அப்பா, அம்மா வராத பட்சத்தில். ஒரு அலுப்பான விளையாட்டாகத்தான் இது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

கல்லூரியில் படிக்கையில் வீட்டை விட்டுப் பிரிந்து இருக்க ஆரம்பித்தோம். அம்மா சண்டை இடுவது குறைந்தது. அவளின் உடல் நலக் குறைவு காரணம். உடல் நலக் குறைவினூடே அவள் எதையாவது முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பாள். அவற்றில் சண்டையிடுவதற்கான காரணங்கள் நிறைய இருந்தாலும்,

அப்பா மௌனமாகவே இருந்தார்.

சமீபத்தில் அப்பாவின் சஸ்டியப்பத பூர்த்திக்குச் சென்றிருந்தோம். வீட்டு எதிரில் இருந்த தோட்டம் முழுசாய் அழிந்து விட்டது. எல்லாம் வீடுகள். கான்கிரீட் வணம். நாங்கள் ஓடி ஒளிந்த இடங்கள் பூதங்களாய் விகவருபித்து நின்றன. இப்போதும் கூட இந்த கான்கிரீட் வணங்களில் மனிதர்கள் ஒளிந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். வெளிச்சம் முகத்தில் படாதபடி மறைத்துக் கொண்டு நிற்கிற பெரிய கட்டிடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றேன்.

பக்கத்தில் அப்பா வந்து நின்றார். தள்ளாமையால் என் தோள்களைப் பிடித்துக் கொண்டார். நானும் அவரைத் தழுவினபடி நின்றேன். அப்பாவைத் தொட்டு பல வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன என்பதும் ஞாபகம் வந்தது.

“இப்பவும் ஓடி ஒளியற தெல்லாம் உண்டா? பொண்டாட்டி, புள்ளைகளுக்குப் பயந்து?...”

இப்போது ஓடி ஒளிவது உண்டு. ஒருவகை தப்பித்தலாய் அது ஆசுவாசப் படுத்துகிறது. இந்த மனிதர்களையே பார்த்து ஒளிவது சங்கடமே தருகிறது. இந்தத் தப்பித்தலுக்கு மேலாய் வேறு வேறு முகமூடிகள். ஒவ்வொருவருக்கும் தகுந்த மாதிரி புதுப்புது முகமூடிகள். வக்கிர மாகிவிட்டோம் என்பது வாழ்வின் எவ்வொரு கணத்திலும் தெரிகிறது. இப்போது ஓடி ஒளிந்து கொள்ள வெவ்வேறு முகமூடிகள் என்று சொல்லலாமா என நினைத்தேன். “இல்லை” என்று சொன்னேன்.

அப்பா கண்களுக்கு மேலே கைகளைக் குவித்து, கட்டிடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் இதற்கு மேல் ஓடி ஒளிய வேண்டியது இல்லை என்று தோன்றியது. ○

இதைச் செய்ய
க. சுரேஷ் ரவி

பணம் கேட்காத பள்ளியில்

பிள்ளையைச் சேர்.

துண்டு போடாத அரசியல்வாதிக்கு

ஓட்டுப் போடு.

உன் சம்பளத்தைக் கேட்காத புருஷனுக்கு

இன்னொரு முத்தம் கொடு.

கூரையில்லாதவன் மழைக்கு வந்தால்

இருக்க இடம் கொடு.

தாசிக்கு மகனாய் இருந்தால் மட்டும்

வரதட்சணை வாங்கு.

இடுப்பு தெரியாமல் சேலை கட்டும்

பெண்ணை மட்டும் காதலி.

தமிழுண்ணிகள்

/கவிதாசரண்/

கேள்வி: சிலர் தங்கள் செல்லக் குழந்தைகளுக்குக் 'குமானி' என்று பெயர் வைத்துக் கொள்கிறார்களே; என்ன பொருள்? விடை: கோமானி என்ற பெயர்தான் குமானி என்று மருவி வழங்குகிறது.

ஒரு நாள் என் நண்பர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். நண்பர் ஒரு தமிழாசிரியர். பெரிய குடும்பி. வீடு நிறையப் பிள்ளைகள். அவர்களுக்கு விதவிதமான பழந்தமிழ்ப் பெயர்கள். மனிதர் இப்படிப் பெயர் வைக்க ஆசைப்பட்டே நிறையப் பெற்றுக் கொண்டு விட்டாரோ என்று மலைக்கத் தோன்றும்.

பிள்ளைகளில் சிவப்பாய், அழகாய் இருந்த சிறுவன்தான் வீட்டுக்குச் செல்லப்பிள்ளை போலும். எல்லாக் குழந்தைகளும் அவனையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தனர்; அழைத்தனர். அவனுடைய பெயரைக் கேட்டு எனக்கு அதிசயமாகிவிட்டது. எல்லாரும் அவனைக் 'குமானி, குமானி' என்று அழைத்தனர். 'குமானி' என்னும் பெயர் அந்த வீடு முழுக்க எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் போனபோது நண்பர் வீட்டில் இல்லை. அதனால் அந்தப் பெயர் பற்றி அவரிடம் விசாரிக்க முடியவில்லை. என் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிவிட்டேன். இருப்பினும் அந்தப் பெயர் என்னுள் ஒருவகைப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி விட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அதன் படி, தமிழ் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு தம் பத்திரிகையில் வாசகர்களின் வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் தமிழறிஞர் ஒருவர்க்கு இதைப் பற்றி எழுதினேன். அவருக்கு நான் எழுதிய கேள்வியும் அதற்கான பதிலும்தான் தொடக்கத்தில் உள்ளவை.

இவற்றைப் பார்த்ததும் என்னுடைய கேள்வியே ஒரு இடக்கு முடக்காகவும், அதற்கான பதில் ஒரு கிறுக்கு முறுக்காகவும் இருப்பதாகப்பட்டது.

இதற்கு மேலும், விடை தெரியாமல் வேறு வேலையே ஓடாது என்பது போன்ற சிறுபிள்ளைத்தனமான ஓட்டாரம் தோன்றிவிட, பத்திரிகையையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நண்பர் வீட்டுக்குக் கிளம்பினேன்.

இந்தத் தடவை நண்பர் இருந்தார். 'குமானி'யும் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தான்.

வழக்கமான விசாரிப்புகளும் உபசரிப்புகளும் முடிந்தவுடன் நண்பரைப் பார்த்து, "என்ன, இப்படியொரு அழகான பெயர் வைத்திருக்கிறீர்களே?" என்றேன்.

"எந்தப் பெயரைச் சொல்கிறீர்கள்?" எவ்றார் நண்பர்.

"குமானி என்னும் பெயரைத்தான்."

"அதுவா? அதையேன் கேட்கிறீர்கள். அது ஒன்றுதான் நான் வைக்காத பெயர். அதனால்தான் ஆனந்தமாக இந்த வீட்டையே ஆள்கிறது."

"அப்படியா?"

"அவன் பிறந்த போது என் தாயார் பார்த்துவிட்டு, 'என்பேரன் ருமானி மாம்பழம் கணக்கா இருக்காண்டா. என் கண்ணை பட்டுடும் போல இருக்கு' என்றார். குழந்தைகள் அதைப்பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வாயில் ருமானியானது 'குமானி' யாகப் பிறவியெடுத்து அதுவே நிலைத்துவிட்டது. நானும் கண்டு கொள்ள வில்லை."

ஆக, நிறத்திலும் வடிவிலும் சுவையிலும் இனிய ருமானி யாகத்தான் இந்தக் குமானி நண்பரின் வீட்டில் வளைய வருகிறான் என்பதைக்கேட்க மனதிற்கு இதமாக இருந்தது.

நண்பரிடம் தமிழறிஞரின் பத்திரிகையைக் கொடுத்து என் கேள்வியையும், பதிலையும் படிக்கச் சொன்னேன். அவர் படித்து விட்டுச் சிரித்தார். கசப்பான சிரிப்பு அது.

"இவர் ஆராய்ச்சி எப்படி?" என்று கேட்டேன்.

"இதில் ஆய்வு எங்கே இருக்கிறது? அறிவீனம்தான் தெரிகிறது. உங்கள் கேள்வியை நன்கு மனதில் வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லையே. 'செல்லக் குழந்தைகளுக்கு' என்று நீங்கள் சொல்லியிருந்தும் அவர் குமானியைக் கோமானியாக்கித் தம் புலமையைக் காட்டியிருக்க வேண்டாம்," என்று சொன்னார்.

"அதாவது, ஆய்வு என்பது அறிவியல் பூர்வமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதையே அறியாதவர் என்று சொல்லலாமா?"

"அதேதான். அப்படித்தான்," என்று ஆமோதித்தார்.

"தமக்குத் தெரிந்த வகையில் தமிழுக்கு ஏதோ செய்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. சரி, நீங்கள் எப்படி?"

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"தமிழ் பற்றி உங்களிடம் மனம் விட்டுப் பேச நினைக்கிறேன். கொள்கை, கோட்பாடு என்று குதர்க்கங்களில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் திறந்த மனத்தோடு பேசத் தோன்றுகிறது. பேசலாமா?"

"வாருங்கள். மொட்டை மாடிக்குப் போவோம்."

மொட்டை மாடிக்குச் சென்று வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

மாலைக் காற்று இதமாக வீசியது. அதன் சுகமான வருடல் என் கேள்விகளைப் பின் ஒரு நாள் வைத்துக் கொள்ளலாமா என்று யோசிக்க வைத்தது. எனினும் நான் காற்றுக்கு மயங்கவில்லை.

வெகு நாட்களாகவே மனதில் உறுத்தல்களாக முகிழ்த்து எரிச்சல்களாகத் திரண்டெழும் மொழி, கலை, கலாச்சாரம், பண்பாடு, பாகுபாடு பற்றிய நடைமுறை முரண்பாடுகள் என்னை அறச்சினம் கொள்ள வைத்தன. என் சிந்தனைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விட விரும்ப வில்லை.

மேலும் நண்பரும் சொல் மோதல்களில் மனங்கோணுகிறவ ரல்லர். சினம் அறத்தைப் பற்றியதா, ஆணைப் பற்றியதா என் பதை அளவிடுவதிலும் எதிர் கொள்வதிலும் கை தேர்ந்தவர். அவரிடம் எனக்குப் பிடித்த விஷயமே அதுதான்.

ஆகவே, விஷயத்தைத் தொடங்கினேன்.

“நீங்கள் இதுவரை தமிழுக்கு என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?”

“என்ன! என்ன இப்படிக் கேட்டு விட்டீர்கள்?”

“என் கேள்வியை விட அதற்கான பதிலே உங்களைத் திடுக்கிட வைக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர்கள்?”

“இந்தக் கேள்வியை நீங்களே உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ள மறந்து விட்டீர்கள். ‘நீங்கள்’ என்று நான் குறிப்பது உங்கள் ஒருவரை மட்டும் அல்ல. இன்றைய தமிழாசிரியர்கள் அனைவரையும் சுட்டுகிறேன். அனைவரையும் என்னும் போது சில விதி விலக்குகள், தமிழுக்குத் தொண்டாற்றுகிறவர்களாக கை விரல்களில் அடங்கிவிடக் கூடியவர்கள் இருக்கவே செய்கிறார்கள். அவர்களையும் தவிர்த்துப் பொதுப் பட்டியலில் அடங்கும் உங்கள் குழுவினரையே சுட்டுகிறேன். அவர்கள் தமிழுக்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள்?”

“ஓன்றும் செய்யவில்லை என்றா சொல்கிறீர்கள்?”

“சொல்லக் கூடாதுதான். சங்க காலத் தமிழ்ப் பெயர்களை யெல்லாம் தோண்டியெடுத்துக் குழந்தைகளுக்கிட்டு மறுவாழ்வு கொடுத்திருக்கிறார்கள். மேடைகளிலும் பட்டி மன்றங்களிலும் கிடையாடுகளைப் போலக் கூடி முழங்குகிறார்கள். முழங்குவதற் காகப் புதிய புதிய பெயர்கள் சூட்டிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் படைப்பாளர்கள் இல்லையெனினும் படைப்பாளர்களும் நானும் படி பட்டயப் பெயர்கள் சூட்டிக் கொள்கிறார்கள் சம்பளம் கூடுதலாய்க் கிடைக்கும் என்பதற்காகவே உங்களில் பலபேர் தவணை முறையில் தமிழாசிரியர்களாகியிருக்கிறார்கள். ஊதிய உயர்வை மனதில் கொண்டே பலபலப் பட்டங்களைத் தேடிக் கொள்கிறார்கள். பல்கலைக் கழகங்களும் அவற்றை உங்களுக்கு மலிவு விலையில் வழங்க முன் வந்துள்ளன. பட்டங்களையும்

பட்டயங்களையும் உரித்தெடுத்துவிட்பால் உங்களில் பலர் பாம ரக் குச்சிகளாகவே நிற்கப் பழகியிருக்கிறார்கள். சோர்வு தட் டும் போதெல்லாம் கூடி நின்று, கொடி பிடித்து, 'தமிழ் வாழ்க' என்று உச்சக் குரலில் அர்ச்சனை செய்கிறார்கள். 'தமிழுக்குத் தீங்கு செய்வோரை என் தாய் தடுத்தாலும் விடேன்' என்று மார் தட்டுகிறார்கள். அதன் மூலம் தாங்கள் மட்டுமே தமிழ் காவலர்கள் என்று பட்டயம் கட்டிக் கொள்கிறார்கள். சங்கம் வைத்து, சந்தா வசூலித்து, தலைமைக்குப் படை திரட்டி, தலை மறைவில் புறம் பேசிப் பகை வளர்க்கிறார்கள். எல்லாவற் றையும் விட நீங்கள் செய்த, செய்கிற படுமோசமான காரியம் ஒன்று உண்டு."

"அதையும் சொல்லுங்கள்."

"தமிழ் வாழ்க' என்பதை அரசியல் கேடயமாக ஏந்தி, தமிழ் மணிப்பிரவாளப் புழுதியாடித் திணறிய வேளையில், புது வெள்ளம் போல் பிரவகித்து, இலக்கியத்தின் எல்லா பரிமாணங் களையும் தொட்டுத் துலக்கி விடுவதுபோல் பிரமிப்பூட்டி, வட வரும் வடமொழியின் இதிகாச மௌடகமுமே தமிழைத் தலை யிறக்க வந்த பிணிகள் என்று சாடி, இன, மொழி, பண்பாட்டுத் தளங்களையெல்லாம் சூறாவளியைப் போல் தாக்கி விழிக்க வைத்து, யாராலும் அணைக்க முடியாத காலாக்கினியைப் போல் பற்றிப் பரவி, எவராலும் தவிர்க்க இயலாத காலச்சக் காம் போல் தடம் பதித்து ஒரு சகாப்தத்தையே உருவாக்கினார் களே கழகப் படையினர்! அவர்களை நாம் போற்ற வேண்டும். ஆனால், அவர்கள் அரசியல்வாதிகள். சமூகப் புரட்சியாளர்கள் போல் வேடந் தரித்து வந்து, அரசியல் விற்பன்னர்களாகத் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டவர்கள். ஆகவே, அவர்கள் ஏற் படுத்திய விழிப்பைத் தனிமனிதச் சிந்தனையாக வளர்க்காமல் அரசியல் மௌடகமாக்கி, ஆளுமைக்கு ஏங்கிய தமிழர்களை அடிமை களாக்கி வளர்ந்துவிட்டவர்கள். அவர்களை நம்பி, 'இவர்கள் கையில் தமிழ் வாழும், வளரும்,' என்று கண்மூடித்தனமாகத் துதிபாடி, தங்களை ஓடும் பிள்ளைகளாக்கிக் கொண்டார்களே; காயடித்த காளைகளாய் இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறார் களே. எத்தனை காலம்! ஒரு தலைமுறையே கழிந்து விட்டதே!"

என் உடம்பில் ஏதேனும் நடுக்கம் தெரிகிறதா என்று நண்பர் ஊடுறுவினார்.

— அடுத்த இதழிலும் தொடரும்.

மூலம்: பாப்லோ நெருடா,

தமிழில்: என்.ஆர். தாசன்

பாறையில் ஒரு சித்திரம்

ஆமாம்; அவனை எனக்குத் தெரியும்.

அவன் து பொன்னான, கல்லான குண இயல்புகளோடு பல வருஷங்களைக் கழித்திருக்கிறேன்.

அவன் களைத்து, சோர்வுற்றுப் போன மனிதன்.

தன் தாயையும், தந்தையையும், பிள்ளைகளையும்,

பங்காளிகளையும், மாமன் மாமியையும், தனது வீட்டையும்,

கோழிக் குஞ்சுகளையும், பாதி திறந்த சில புத்தகங்களையும்,

பராகுவேயில் விட்டு விட்டுச் சென்றான்.

அவனைத் தேடி அவனது வீட்டு வாசலுக்கு அவர்கள் வந்தார்கள்.

அவன் கதவைத் திறந்ததும் போலீஸ் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது.

அவனை மூர்க்கத்தனமாக அடித்து உதைத்தது.

அவன் ரத்தம் கக்கினான்.

ஃப்ரான்ஸ், ஸ்பெயின், இத்தாலி, டென்மார்க் ஆகிய தேசங்கள்

மட்டுமல்லாது, போகிற இடங்களில் எல்லாம் அவன் ரத்தம் கக்கினான்.

ஆகவே, அவன் இறந்து போனான்.

அவன் முகத்தைப் பார்ப்பது நின்று போயிற்று.

அவனது ஆழ்ந்த மௌனத்தைக் கேட்பதும் நின்று விட்டது.

அதன் பிறகு ஒரு முறை,

பனியுடன் கூடிய புயல் அடித்த ஓர் இரவில், சல்லாத்த துணியாக

மலையில் பனி கவிந்திருந்த போது, குதிரையில் அமர்ந்தபடி

வெகு தொலைவில் நான் பார்த்தேன்.

அங்கே என் நண்பனைக் கண்டேன்.

அவனது முகம் கல்லில் வடிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த முகம் வீராவேசத்துடன் சவால் விட்டு நின்றது.

கொடிய பருவநிலை தனது உக்கிரத்தை அவனது மூக்கில்

வெளிப்படுத்தியது.

அழிக்கப்பட்டவனின் துக்கத்தைக் கிசுகிசுத்துக் கொண்டிருந்தது காற்று.

நாடு கடத்தப்பட்டவன் இதோ தனது பூமிக்குத் திரும்பவும்

வந்துவிட்டான்.

கல்லாக மாறி,

தனது சொந்த தேசத்தில் அவன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

புதுக்கவிதை

அலையும் வாழ்க்கை

—வண்ணை வளவன்—

பக்கங்கள்: 64 விலை: ரூ.9

100, ஸ்ரீரங்கம்மாள் தெரு,
சென்னை-600021

'கவிஞனாகப் போகிறேன்' என்று ஒருபோதும் உரைத்ததாக ஞாபகம் இல்லை என்று சொல்லும் கவிஞர், தற்செயலாகவே ஆகியிருந்தாலும், தற்செயலான பாடுபொருளையே எடுத்துக் கொண்டிருப்பினும் கவித்துவமான பார்வை வீச்சு நன்றாகவே இவருக்கு ஒவியத் தூரிகையாகி உயர்த்துகிறது. 3 வரியிலிருந்து 32 வரிகள் வரை விரியும் தனித் தனியான மணி மணியான 66 கோலங்கள் ஒரு விழி நோக்கில் விழும் வெகு சாதாரண காட்சியும் கூட வெகு இயல்பான அழகாய் வெளிப்படுகிறது தொட்டுச் சொல்ல நிறையவே உண்டு. அதனிலும் நாலைத் தேடிப்படித்திடல் நன்றாயிருக்கும்.

கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும், போதகர்களும் போதனைகளும் மனிதனை சுயத்தை இழந்த முடிச்சாக்கி விடுகின்றனர்.

'உன் சுபாலத்தை உடைத்து அவர்களை வெளியே அனுப்பு இறுக்கமான முகத்தை சற்றே தளர்த்திக்கொள்.
நான்

உன்னோடு பேசவேண்டும்.'
என்கிறார். விச்ராந்தியாக ஒரு

மனிதனை நண்பனாக்கித் தழுவிக்கொள்ள ஏங்குவது கவிஞனுக்கே உள்ள வேட்கை. மழிக்க மழிக்கத் தலைகாட்டும் தாடியைப் போல வளரும் கவலைகளை ஓரிடத்தில் வெகு சுகமாய்ச் சுட்டுகிறார்.

இன்றைய இளக்கியவாதிக்கு என்னென்ன தெரிய வேண்டும் என்ற பட்டியல் கவிதையே இந்நூலின் நீளமான கவிதை.

முழுதாய் ஒரு கவிதையைப் பார்க்கலாம்:

'பள்ளி திரும்பிய பிள்ளை
கையில்

பசியால்வாடும் பட்டுரோஜா
'எதற்கடா?' என்றேன்.

'வளர்க்க!' என்றான்.
சின்னப் பாத்திரத்தில்

மண்ணைப் போட்டு
உயிரை நட்டு

நீரை வார்த்தோம்.

காலையில் பார்க்கக்

கையில் பூவோடு

காத்திருந்தது எங்களுக்காக.'

சுகமாயில்லை? குழந்தைகளை இப்படி வளருங்கள். உங்கள் குலம் தழைப்பதோடு மனிதகுலமே மேன்மையுறும்.

35ஆம் கவிதையில் 'சுற்றினித்து நிமிர்' என்று வார்த்தை போடுகிறார். அது என்ன புதுக் கவிதைப் பிரயோகமா? வேண்டாமே. தமிழ் அப்படி ஒன்றும்

நூல்கள்

முடமாயில்லை புதுக்கவிஞர்கள்
ந்னைப்பது போல்.

இந்தப் புதுக்கவிதைக்காரர்
களுக்குச் சில சொற்களை ஒதுக்
கிவிட்டால் கவிதை சுகத்தையே
தாரை வார்த்து விட்டதைப்
போலப் பாவம் சுருங்கிப் போய்
விடுவார்கள். அதில் ஒரு வார்த்
தை 'சுற்பழிப்பு.' இந்தக் கவிஞ
ரும் அதற்கு விதிவிலக்கல்லர்.
ஆனால், அதை ஒரு தவிர்க்க
முடியாத வார்த்தையாகவே
இவர் பயன்படுத்தியதில் நமக்
கோர் ஆறுதல்.

இக் கவிஞர் தம் பார்வை
யை விசாலமான வெளியில்
பாய்ச்சி, பெரிய திரைச்சீலை
முழுதுமான பெரிய கவிதை ஒவி
யங்களை வரைய வேண்டும்.

இவரால் அது இயலும். ○

வழி தேடும் வழிகள்

—பொன். இரவீந்திரன்—

பக்கங்கள்: 64   விலை: ரூ. 8
ஸ்ரீபத்ரா பதிப்பகம், 4/19, உத்
தங்குடி, மதுரை-625107

வளர்கின்ற கவிஞர் இள
மையின் வீச்சு மின்னுகிறது.
மனிதர்கள் அஃறிணைகள்தான்
என நிலைநாட்டும் போது கவி
ஞரின் உள்ளார்ந்தகோபம் அவ
ரை உயர்த்திக் காட்டுகிறது.

'காத்திருப்பு' என்னும்
தலைப்பில்,

உலர்ந்து போன ஆடைகளை
எடுத்துப் போகிறாள்
மாடிக் கொடியிலிருந்து

அவள்...

நான் மட்டும் எதிர்மாடியில்
உலர்ந்த நிலையில்...

இந்தக் கவிதைக்காக நாம் காத்
திருக்கலாம் என்றே படுகிறது.

இக் கவிஞருக்கு ஒரு பாக்கி
யம் கிடைத்துள்ளது; முகம்
தெரியாமலேயே இவரது கவி
தை ஒன்றை மேற்கோள் காட்
டிப் பேசியிருக்கிறார் கலைஞர்
அவர்கள். அந்தக் கவிதை இது:

கந்தையானாலும்
கசக்கிக் கட்டு.

சரிதான்—

அது காயும் வரை
எதைக் கட்டுவது?

வறுமையை இதைவிட அப்
பட்டமான, அழகான கவிதை
யாக்க முடியாது என்பது ஒரு
புறம் இருக்கட்டும்; இதில் வே
றோர் உண்மை வெள்ளிடை
மலையாய் விளங்குகிறது.

ஒரு கட்சியின் தலைவராய்,
திகைக்க வைத்த ராஜதந்திரி
யாய், வியக்க வைக்கும் பன்முக
மனிதராய், வறுமையை இயன்
றளவு ஓட்டக் கூடிய வல்லமை
யுள்ள மாநில முதல்வராயும்

இருந்த கலைஞர் அவர்கள் தம்மை மறந்து இந்த வரிகளில் சொக்கி விட்டார் என்றால், அது கவிதையின் சிறப்பை மட்டுந்தானா காட்டுகிறது?

கலைஞர் எத்தனை பீடங்களில் ஏறி உயர்ந்தாலும், கலைஞர் எனும் பீடத்தில்தான் பிசிறில்லாமல் பொருந்துகிறார்: பிரகாசிக்கிறார். பிற பீடங்களும் பட்டங்களும் பட்டயங்களும் பசிக்குண்ணும் பதார்த்தங்கள் போல; சுழிவாய் வெளியேறும். கலைஞர் என்னும் பட்டம் ஒன்றே ரத்தத்தைச் சுத்தப்படுத்தும் சுவாசமாகப் பொருந்துகிறது.

இதைச் சுட்டிக்காட்டும் நமது கொரு வாய்ப்பை வழங்கிய இக் கவிஞருக்கு வாழ்த்துகள்.

இலையுதிர் காலம் நிரந்தரமல்ல

—பரிமள முத்து—

பக்கங்கள்: 44 விலை: ரூ. 4
இளமுருகு பதிப்பகம், 31, பி. எப். குவார்ட்டர்ஸ், சென்னை-600034

ஹைக்கூ என்னும் பெயரில் வெளியாகி யிருக்கும் 127 ஒளி மொட்டுகளில் பரிமானம், வீச்சு உள்ளோட்டம் ஆகியவற்றால் பல மொட்டுகள் ஹைக்கூக்களாய் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மிகப் பெரும்பாலான எழிலூறிய கவி மாட்டுகெளே, அழகழகாய், ஒளித் திரட்சியாய் வெளிப்பட்டுள்ள பல படிமங்

கள் கவிதைக்கான கட்டியம் கூறுகின்றன. போகிற போக்கில் எதேச்சையான ஒரு சிறு பார்வை கூட அழகான சோகமாய்க் கவிதை கொள்கிறது பல இடங்களில்.

'சாரல் அடிக்கிறது ஜன்னலைச் சாத்தும் போது மரக்கிளைகளில் நனைந்தபடி குருவி.

நம்முள் இருக்கும் பாரிமன்னன் தேரைத் தாரைவார்க்கத் துடிக்கிறான் அல்லவா! அந்தத்துடிப்பை உடுத்திக் காட்டுவதுதான் கவிதை அல்லவா! 'அணைத்த கரங்களை விளக்கிச் செல்லும் பிள்ளைகள் காலைக்கடியில் நாய்!'

எதார்த்தமான உண்மை நித்திரையில் அழுந்திய நச்சுப் பல்லாய் நம்மை குப்பென்று தாக்குகிறதல்லவா!

இத்தொகுப்பில் எல்லாக் கவிதைகளுக்கும் தலைப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பல தலைப்புகள் கவிதையின் பன்முகவீச்சைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. சில தலைப்புகள் முரண்கொள்கின்றன. மேலும் சில தலைப்புகள் கவிதையின் நிறத்தை மாற்றி நிற்கின்றன. உதாரணமாக 'சாரல் அடிக்கிறது' என்று தொடங்கும் கவிதை 'சுயநலம்' என்னும் தலைப்பில் வருகிறது. சுயநலம் குருவியைப் பார்க்காது. அப்படியே பார்த்தாலும் ந...ணை.. ந...த குருவியைப் பார்க்குமோ. ஒட்டு மொத்தமாக இத்தலைப்பிடும்

விஷயத்தில் முறைப் படுத்தி யிருக்கலாம்.

புதுக்கவிஞர்கள் எதேச்சைப் பார்வை, வக்கணைப்பார்வை, வக்கிரப் பார்வை என்று பார்வையில் முப்பரிமாணம் காட்டுகிறார்கள். இதில் வக்கிரப்பார்வையே தூக்கலாய் நின்று பல கவிஞர்களை 'செரிமாணம்' அடையாத வயிற்றுப் போக்காளர்களாய் மாற்றுகிறது.

இம்மூன்று பார்வைகளும் இக்கவிஞரிடமும் உள்ளன. ஒரு நிம்மதி என்ன வெனில் எதேச்சைப் பார்வையே இவரிடம் தூக்கலாய் நின்று 'கவிதைநிறைவு அழகுதான்' என்பதே போல் ரசனை கொள்ள வைக்கிறது.

வெயிலில் காய்ந்து கொண்டே தண்ணீர் குடங்களோடு நிற்கும்

தென்னை மரம்

இது எதேச்சைப் பார்வையில் பெருகும் கவிதைமாகிறது. இதைப் போலவே உறவுகள் பற்றிய

'முதுகில் அரிக்கும்

வேர்க்குருத்தள்

சதா நான் நெளிந்தபடி'

என்னும் வரிகளும். கவிஞரின் வக்கணைப் பார்வையும் நல்ல கவிதைகளையே தந்திருக்கிறது.

தேர்தல் முடிந்தது

தலைவர்கள் பதவியேற்றனர்
விரலில் கரும் புள்ளியோடு
நாங்கள்.

'நிடமிங்களில் தவற விட்டு
யுகங்களில் வாழ்க்கையைத்
தேடினால்

என்ன மிஞ்சும்?'

என்று சந்தர்ப்பத்தைக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

'யதார்த்தம் என்ற கவிதையைப் பாருங்கள்.

விதவைச் சுவரின்

வேதனை ஆணிகளில்

ஆடுவது

வண்ணக் காலண்டர்கள்.

வெள்ளை வெள்ளைரென்று பளிச்சிடும் சுவரை விதவைச் சுவராகக் காண்பது வக்கிரம். இது வேண்டாமே. நாம் என்ன எழுதுகிறோமோ அது முதல்வடை போடுவதும் முகம் காட்டுவதும் நடதைதான்.

பல அழகிய கவிதைகள் கொண்ட இத்தொகுப்பில் சொல்வதற்கு இன்னும் ஒரு குறை குறைதான். மொழிக் குறை.

பன்மையில் தொடங்கி ஒரு மையில் முடிவதாய் ஏழெட்டு திட்டங்களில் வரும் வரிகள். 'கவலைகள் மறைந்தது' 'மலர்ந்த பூக்கள் காய்ந்து கிடக்குது' 'மேகங்கள் சூல் மறந்தது' போல. இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். கவிதையில் இது சகஜம் என்றோ புதுக்கவிதைக்கு இது நேர்த்தி செய்கிறது என்றோ சமாதானம் கொள்ளாதீர்கள். பொதுவான மொழியைப் பிழை படுத்தினால் நம் மொழி கொச்சைப் பட்டு நிற்கும்.

இக்கவிதை நூலை வாசகர்கள் வாங்கிச் சுவைக்க வேண்டும்.

○

இரவு

/முத்து வடுகு/

சாப்பிட மறுத்தவளுக்கு ஊட்டிவிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவள் என்னையே பார்த்தவாறு இருந்தாள். சோற்றை அள்ளும்போது 'க்ரீச்' என்று ஒரு சிறிய சப்தம். அப்போதைக்கு அதுதான் பெரிய சப்தம். சோற்றில் கிடந்த அந்த சிறிய கல்லைப் பக்குவமாக வெளியேற்றிவிட்டு, நுனி விரல்களால் ஊட்டிவிடப் போகையில், யாரோ வருவது போல் காலடிச் சத்தம் மட்டும் கேட்டது. உடனே விரைவாக என்னை இழுத்து ஒரு அறைக்குள் தள்ளி வெளியில் பூட்டிக் கொண்டாள். சாப்பாட்டுத் தட்டும் மறைத்து வைக்கப்பட்டது, பதட்டம் கலந்த வேகத்தோடு பூட்டியதால் அவளுக்கு கை வலித்திருக்க வேண்டும். அந்த நிமிடம் வலியை என்னாலும் உணர முடிந்தது.

என் கை, கால்களே எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியொரு இருட்டு. இந்த அறையிலிருந்துதான் உலகத்திற்கு இருட்டு பயணிப்பது போல் தெரிந்தது. வலதுபுறம் ஏதோ தென்பட்டது. தடவிப் பார்க்கையில் உணர்ந்தேன் மூன்று நெல் மூட்டைகள் அடுக்கி இருப்பதை. மேலும் என்னென்ன அந்த அறையில் இருக்கின்றன என்பதை அறிய விரும்பவில்லை. அது அவசியம் இல்லாத ஒன்றும் கூட. மூட்டையில் சாய்ந்து நழுவின படியே மெதுவாக உட்கார்ந்தேன். அறையைக் கூட்டி வெகு நாட்களாயிருக்க வேண்டும். மண் "நற நற" த்தது. கைகளால் கால்களைக் கட்டியபடி சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தேன் நான்காவது மூட்டையாக.

அந்த இருட்டு அறை துல்லியமான அமைதியையும் சேகரித்து வைத்திருந்தது. அதற்கும் மேல் ஒரே ஒரு பாச்சை மட்டும் 'சிள்...ள்...' என்று இடைவிடாமல் மெலிதாகக் கத்தியபடி இருந்தது.

அந்த அறையின் கதவு மூன்று பலகைகள் இணைக்கப்பட்ட ஒற்றைக் கதவாகும். பலகையின் இரண்டு இணைப்புகளுக்கு இடையில் மெல்லிய இடைவெளி யிருப்பது பிறகுதான் தெரிந்தது. ஒரு கண்ணை இறுக்கமாக ஒரு இடைவெளியில் பதித்து வெளியில் பார்த்தேன். அவர் மட்டும் தெரிந்தார். வந்திருந்தவர் எனக்கும் தெரிந்தவராகவே இருந்தார்.

அவர் இவளிடம் நலம் விசாரிக் கத்தான் வந்திருக்க வேண்டும். யாரோ இரு பெண்களுக்கிடையில்த் நடந்த சண்டையை விலக்கச் சென்ற இவளை யாரோ ஒருவன் அடித்து விட்டானாம். இப்பொழுதுதான் அவன் யாரோ ஒருவன். ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்பு என்னோடு படித்தவன்தான் அவன். அப்பொழுது என்னுடைய நண்பனாகக் கூட இருந்திருக்கலாம் இவளுக்கு வலது கை வீக்கமெடுத்து இருந்தது. சுட்டுவிரல் ஒடிந்து போய் இருந்தது.

என்னவோ தெரியவில்லை, இவள் மீது எனக்குப் பரிதாபமும், அவன் மீது கோபமும் ஏற்பட வில்லை.

என்ன பேசுகிறார்கள் என்பது துல்லியமாக கேட்காதபடி அமைதியாக பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

கை பிசுபிசுத்தது. பிறகு தான் உணர்ந்தேன் என் கையில் ஈரம் உலர்ந்து போய் ஐந்தாறு பருக்கைகள் மட்டும் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதை. ஒவ்வொரு பருக்கையையும் பொறுமையாகத் தின்றுவிட்டு கையை மூட்டையில் துடைத்தேன். இருப்பினும் பிசுபிசுப்பு இருக்கத்தான் செய்தது.

அடுத்த இடைவெளியில் கண்ணைப் பதித்துப் பார்த்தேன். அவள் மட்டும் தெரிந்தாள். அவர் பேசுவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை போலிருந்தது. குனிந்தபடியே "ம்" போட்டபடியே இருந்தாள். மீண்டும் முதல் இடைவெளி

யில் பார்த்தேன். அவர் மட்டும் தெரிந்தார். மீண்டும் இந்த இடைவெளியில் பார்த்தேன். அவள் மட்டும் தெரிந்தாள். தொடர்ந்து மாறி மாறிப் பார்த்தேன். ஒரே இடைவெளியில் இருவரும் தெரியாதது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் இல்லை. அது அவசியமாகவும் படவில்லை. இப்படி இருந்ததால்தானோ என்னவோ எனக்குப் பொழுது போனதே தெரியாமல் இருந்தது.

மீண்டும் மூட்டையில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்தேன்.

அந்த ஒற்றைப் பாச்சை இதுவரை மூச்சு வாங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

அவள் என் காதலிதான். ஆனாலும் நான் அவளுக்கு இதுவரை ஒரு கடிதமும் எழுதியதில்லை. அவளும் இதுவரை ஒன்று கூட எழுதவில்லை. திருமணம் பற்றி இருவருமே எந்தப் பேச்சுமே பேசியதில்லை. ஏன்..! காதலிப்பதாகக் கூட அவள் என்னிடம் சொன்னதில்லை. நானும் அவளிடம் காதலிப்பதாக சொல்லிக் கொண்டதே இல்லை.

ஆனாலும் இருவரும் நல்ல காதலர்கள்.

வேகமாக கதவைத் திறந்தாள். புன்னகைத்த படியே எழுந்து அவளைப் பார்த்தேன். அவர் போய்விட்டிருந்தார். வியர்த்திருந்த என் மூக்குப் பகுதியையும், மீசை முளைக்கும் பகுதியையும் புன்னகைத்தபடியே

இடது கையால் துடைத்து விட்டு ஏத்துக்கிறேன். என்ன...?"
டாள். "ம்."

இப்பொழுது எனக்கு ஊட்டி விடத் தோன்றவில்லை. அவளும் அதை மறந்து இருந்தாள். சிறிது நேரம் சலனமற்று இருந்தோம் எஞ்சிய சாப்பாட்டைப்போல, பிறகு பேசினேன்.

"நானைக்கும் போய் ஊசி போட்டுக்க. டாக்டர் கொடுத்த மருந்தை தடவிக்க. மறந்துறாம மாத்திரையை சாப்பிட்டு நல்லா ரெஸ்ட் எடு. உன் வைத்தியச் செலவை எல்லாம் நான்

"போய்ட்டு காலையில் வர்றேன்."
"ம்."

அவளின் கண்களுக்குக் கீழ் உள்ள மேட்டுப் பகுதியில் முத்தம் கொடுத்து விட்டு, காய்ந்து போயிருந்த விரல்களை கட்டை விரலால் சுரண்டிய படியே அந்த இருண்ட வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தேன் அந்த ஒற்றைப் பாச்சையின் சத்தத்தோடு. ★

புதிர்கள்

தோப்பில் நுழையும் அய்யம்பைத் துரத்தி யடிப்பார் யாருமில்லை பூப்போட் டினிதாய் மரங்கள்தாம் போற்றும், வாழ்த்தும் நதியென்றே!

வாட்ட மில்லா நூரைப்புகை—இங்கு வாங்க யாரும் இல்லையென நீட்டி முழக்கும் கடலம்மா—அதோ நெளியும் நீள வுடலம்மா!

நீலச் சிறகால் அடைகாத்தும்—வெண்ணிலவு குஞ்சு பொரிக்காமல் கால முற்றும் இராதிக்கைக்கும்—பனிக் கண்ணீர் அரும்பு தான் உகுக்கும்!

/மின்னூர் சீனிவாசன்/

(—தொடர்ச்சி)

என. அதனால்தான் பெரியவர்கள் வாழ்க்கையை முதலில் இல்லறம், பிறகு சன்னியாசம் என்று வகுத்திருக்கிறார்கள். சிற்றின்பத்தை எந்த ஜீவன் முனைப்பும் வேட்கையும் கொண்டு அனுபவிக்கிறதோ, அந்த ஜீவன் பேரின்பத்தைப் பெறத் தகுதியுடையது. நான் குறிப்பிட்ட வேலைக்கு முயல்கிறேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; வேலை கொடுப்பவர்கள் என்னிடமிருந்து அதற்கான தகுதிச் சான்றை எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஒரு சாதாரண வேலைக்கே தகுதிச் சான்று தேவைப்பட்டால் பேரின்பம் எவ்வளவு உன்னதமானது! எத்தனை பெறற்கரியது! அதற்கு இறைவன் ஒரு தகுதிச்சான்று கேட்க மாட்டானா? அவன் கேட்கும் தகுதி இதுதான்- எந்த மனிதன் சிற்றின்பத்திற்குப் பேராண்மை காட்டுகிறானோ அவன் பேரின்பத்தை அடையத் தகுதி பெற்றவன். அர்ச்சுனனைப்பற்றி உங்களுக்குத்தெரியுமே. ஆற்று மணலை எண்ணினாலும் அர்ச்சுனன் மனைவிமார்களை எண்ண முடியாது என்று சாமானிய மக்களிடம் பெயர் வாங்கியவன். அவனுடைய அண்ணன் யுதிஷ்டிரனோ யோக்கியமானவன். சீலம் மிகுந்தவன், தர்ம தேவன் என்றெல்லாம் பெயர் வாங்கியவன். ஆனால், அந்த யுதிஷ்டிரனை விட அர்ச்சுனன்தானே இறைவனின் கண்களுக்குச் சிறந்தவனாகப் பட்டுவிட்டான். ஈசன் பாசுபதம் கொடுத்ததும், கண்ணன் சாரதியாக வந்ததும் அர்ச்சுனனுக்குத்தானே? யுதிஷ்டிரனுக்கல்லவே? இதன் பொருள் என்ன? அர்ச்சுனனே பேரின்பத்தைப் பெறத் தகுதியானவன் என்ற முத்திரை பெற்றவன் என்பதைத் தவிர வேறென்ன இருக்க முடியும்? அவன் ஓர் ஆண்மை மிக்க காதலன். அவனைவிட உயர்ந்த காதலன் முருகவேள். அதனாலேயே 'ஓம்' என்னும் மறை பொருளைத் தன் தற்கைக்கே உபதேசித்த பேராசானாக உயர்ந்தான் அவன். எல்லாம் காதலால் அல்லலா! காதலின் பெருமையை எந்த வார்த்தைகளால் சொல்லி முடிக்க முடியும்! இந்த உடலில் ஒன்பது வாசல்கள் திறந்து கிடக்கின்றன. அவற்றின் வழியே உயிர் எந்தக் கணத்திலும் வெளியேறி விடலாம். ஆனால், வெளியேறுவதில்லை. காரணம் உயிர் இந்த உடலில் காதலுக்காகத் தவமிருக்கிறது என்பதே என்னுடைய எண்ணம். அந்தக் காதல் பெண்ணின்பத்தைப் பற்றியதென்றாலும் சரியே; பேரின்பத்தைப் பற்றியதென்றாலும் சரியே. இரண்டுக்கும் காதலே ஜீவாதாரம்.

இப்படிப்பட்ட காதலுக்காக ஆயிரம் பிறவிகள் எடுக்கலாம். பல்லாயிரம் மதங்கள் மாறலாம்.

கவிதாசரணின் “பொற்கனவே வா” வில்

படைப்பிலக்கிய வெளியீட்டாளர்கள்:

மூசா இலக்கியம்

MUSA ILAKKIYAM

31, டி.கே.எஸ். நகர், சென்னை-600019:

**சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்
சந்தாதாரர் ஆக்குங்கள்**

படிப்பகம்